

illust : b.borbor story : MRBRIGHTSIDE94

มนต์ บริษัศ

๑

ลาจบอกเหตุ

ฝันแบบเดิมมาจะครบเดือนแล้ว...

ในฝันไม่มีภาพอื่นปรากฏนอกจากพระจันทร์เต็มดวง บางคืนเป็นสีเหลืองนวล บางคืนเป็นสีแดงเหมือนเลือด ชีวิตกำลังคิดว่าเป็นเพราะพักผ่อนไม่เพียงพอหรือไม่ถึงฝันแปลกๆ ชีวิตกราฟิกดีไซน์เนอร์ และตัดต่อฟรีแลนซ์นอนน้อยแบบเขา หากมีงานให้ทำก็ต้องคว่ำไวก่อน สุขภาพเป็นเรื่องรองเพราะปากท้องสำคัญที่สุด

ลูกแก้วสีน้ำตาลจับจ้องเพดานหอพักใจกลางเมืองกรุงเทพฯ พลางถอนหายใจ ดันกายขึ้นนั่งได้ก็รีบวาดขาหลังจากเตียงเพื่อเดินไปเปิดตู้เย็น ความกระหายทำให้กรอกน้ำลงคอรวดเดียวหมดเกือบหกร้อยมิลลิลิตร

พอนอนไม่หลับ ก็ไปนั่งทำงานต่อตอนตีสอง แม้จะปวดรูดร้าวยไปทั้งแผ่นหลังก็ยังฝืนอดทนทำงานเสร็จในเวลาหกโมงเช้า ระหว่างรอคอมพิวเตอร์เรนเดอร์ไฟล์ให้ลูกค้า มีอหวนคิดว่ากุญแจห้องแล้วลงไปซื้อโจ๊กมากินประทังความหิว เพื่อว่าในท้องมีอะไรอุ่นๆ แล้วจะช่วยให้นอนหลับสบายในตอนกลางวัน

ตั้ง!

ก้าวออกจากลิฟต์ได้ เจ้าของร่างสูงสมส่วนก็เดินออกไปพบกับความวุ่นวายของเมืองหลวงนอกหอพักในช่วงเช้าตรู่ ทุกคนไปทำงาน นักเรียนไปโรงเรียน และภาพที่เห็นจนชินตาอย่างพระเดินบิณฑบาตวันหนึ่งมีไม่ต่ำกว่าห้ารูป

ครั้งหนึ่งธิดาเคยพูดกับเพื่อนว่า ‘พระ’ เป็นอาชีพที่โคตรสบาย นอกจากรายจ่ายกับรายรับสวนทางกันแบบสุดโต่งแล้ว ยังได้กินข้าวฟรีจากญาติโยมที่นำมาถวายอีกต่างหาก หลายทีที่นึกเล่น ๆ ว่าอยากบวชเพราะไม่ต้องเสียภาษีให้รัฐบาล ไม่ต้องทำอะไรมากด้วย แค่วาดลานวัด สวดมนต์ และเข้านอน

“ป้าครับ ใจใส่ทุกอย่าง ไม่ใส่ใจงูหนึ่ง” ธิดาสั่งป้าที่คุ้นหน้ากันดี แต่ไม่เคยถามชื่อสักครั้งเดียว

“รอแป๊บนะลูก อีกสองคิว”

“งั้นเดี๋ยวผมมาเอนะ เข้าไปซื้อของข้างในก่อน” กรอบหน้าหล่อเหลาของชายวัยยี่สิบเจ็ดปีพยักพยัดไปยังร้านสะดวกซื้อด้านหลังที่เปิดทั้งวันทั้งคืน

ธิดาก้าวผ่านประตูเข้าไปสัมผัสแอร์เย็นฉ่ำแล้วตรงไปยังชั้นที่มียาวางเรียงราย เขากวาดตามองครู่หนึ่ง ก่อนจะหยิบซองสีน้ำเงินเล็กๆ ขึ้นมาอ่านฉลาก พบว่าช่วยเรื่องการนอนหลับจึงหยิบเพิ่มอีกสองซองตรงไปเลือกขนมขบเคี้ยวสองถุงกับน้ำอัดลมขวดหนึ่ง จ่ายเงินเสร็จแล้วจึงออกไปรับใจที่สั่งไว้

ทว่าจังหวะที่จะเดินกลับหอพัก เสียงหนึ่งกลับร้องหาธิดาไว้ราวกับโดนตะขอเกี่ยวตรงข้อเท้า

“โยม”

“...”

แม้ไม่ค่อยหลงเหลือความศรัทธาในตัวบุคคลที่ใช้คำว่าศาสนา มาทำมาหากินจากชาวมากมายที่มีให้เห็นในปัจจุบัน แต่ธิดาก็ยกมือ

ไหว้ผ้าเหลืองด้วยความเคารพ เหมือนว่าตอนนั้นหู่จะไม่ได้ยินเสียงอื่นใด นอกจากเสียงของพระสงฆ์ที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“มีอะไรครับหลวงพ่อ”

“อาการที่เป็นอยู่ไม่มีวันหายหรอกนะ” พระสงฆ์กล่าว “มันจะยิ่งเป็นหนักขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าไม่รีบไปทำตามสัญญาที่เคยให้เขาไว้ คนที่คุ้มครองโยมอยู่ตอนนี้แทบไม่เหลือเรี่ยวแรงเพราะกินบุญเก่าจะหมดแล้ว โยมไม่เคยทำบุญให้เขาเลย”

อะไรวะ

ธิดาขมวดคิ้ว “แล้วผมควรทำยังไง”

“ใจก็นั่นละ ใส่บาตรให้อาตมา”

แม้ไม่ชอบใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเท่าไรนัก แต่ความรู้สึบบางอย่างบอกให้ธิดาทำตามคำบอกของพระสงฆ์ตรงหน้า เขาถอดรองเท้าแล้วคุกเข่าลงกับพื้นคอนกรีตอุ่น ๆ เตรียมวางถุงใจที่เพิ่งซื้อใส่ลงในบาตร แต่ยังไม่ทันวาง พระท่านก็ทักอีกรอบ

“ยกจบก่อน บอกว่าขออุทิศบุญกุศลให้ดวงวิญญาณที่คุ้มครองโยมอยู่ตอนนี้”

ธิดาถอนหายใจ ยกถุงใจขึ้นเหนือศีรษะ ‘ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลจากการถวายใจในครั้งนี้ให้ดวงวิญญาณที่คุ้มครองนายพร้อม-ธิดา พนารักษ์ อยู่ด้วยเถิด’ กล่าวจบในใจ พระท่านถึงโน้มตัวลงมาให้วางถุงใจลงในบาตร จากนั้นก็ยื่นน้ำชาวดเล็กให้ขวดหนึ่ง

“ให้ผมดื่ม?”

“กรวดน้ำต่างหากละโยม”

โห่ หลวงพ่อก็จะรับมุกกันหน่อยไม่ได้เลย

“ระหว่างอาตมาสวดบทกรวดน้ำ โยมก็อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลในใจไปด้วย”

“ครับ”

มือหนาหมุนฝาขวดน้ำจนเปิดอ้า พอได้ยินเสียงหลวงพ่อเริ่ม

สวดบท ‘ยะธา...’ อันเป็นบทกรวดน้ำ ธิวกิจจึงเริ่มเทราดลงบนพื้นคอนกรีตพร้อมกับพุดย้าคำเดิมในใจว่าขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ดวงวิญญาณที่คุ้มครองตนอยู่ตอนนี้

กระทั่งได้ยินบท ‘สัพพิติโย วิวัชชันตุ...’ สองมือก็ประนมเข้าหากันเพื่อรับพรเหมือนกับคำกล่าวที่ว่า ‘ยะธาให้ผี สัพพิให้คน’ แม้จะไม่ได้เข้าวัดบ่อยเหมือนสมัยเด็กๆ ตอนอยู่กับตายายที่ต่างจังหวัด แต่เขาก็เคยบวชเณรภาคฤดูร้อนมาหลายครั้ง เรื่องพวกนี้ก็พอจะจำได้อยู่บ้าง

“อายุ วัฒน โณ สุขัง พลัง”

พอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ธิวกิจเห็นว่าหลวงพ่อกำลังมองข้างกายตนแวบหนึ่ง ก่อนที่ท่านจะเดินจากไปพร้อมกับโจ๊กถุงที่ตั้งใจว่าจะซื้อขึ้นไปกินเป็นอาหารเช้า เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ลูกชิ้นใส่รองเท้านี้แล้วเดินกลับไปซื้อโจ๊กแบบเดิมใหม่อีกครั้งเหมือนติดอยู่ในลูบ

“ป้าครับ โจ๊กใส่ทุกอย่าง ไม่ใส่ซิง”

“อ้าว เมื่อกี้ไม่ได้มาซื้อไปแล้วหรือลูก”

“เอาใส่บาตรไปแล้วครับ”

“เอ้า งั้นรอแป็บนึงนะ ใส่ถุงเหมือนเดิมซิไหม”

“ไม่ต้องใส่ถุงแล้วป้า ใส่ซามมาเลย เดี่ยวนั่งกินตรงนี้นี้แหละ”

“เออๆ ได้ๆ”

ระหว่างนั่งรอโจ๊กมาเสิร์ฟ ธิวกิจยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็คข้อความในแอปพลิเคชันแชต กดเข้ากลุ่มเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้วค้นพบว่าทั้งหมดกำลังจะฟอร์มกลุ่มไปเที่ยวต่างจังหวัดกัน เป็นไฟต์บังคับด้วยเพราะเป็นงานบวชของเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่ม

< 99 ไร้สาระ (5)

(yesterday)

~ มนต์บริมาส ~

เจเจ

สรุปคือไปกันหมดนะ
ไอ้ติดบยัง

ซุนซุนหลี่

ยังไม่เห็นมันตอบ
@ธิวา

เจมส์วา

ธิ ถ้ามีงไม่มางานบวชกู
กูตัดเพื่อนกับมีงเลย

ภัทร

รอมันตอบ
ไอ้หาเน้งงานเยอะ ไม่ค่อยเช็คข้อความ
ตอบแต่ลูกค้า
แต่กว่ามันไปแหละ มัดมือชกแม่งเลย
(today)

ธิวา

กูไปอยู่แล้ว
งานบวชเพื่อน
ไม่ไปได้ไง

“โจ๊กได้แล้วลูก”

“ขอบคุณครับป้า”

ปรุงอาหารเข้าในรสชาติที่อยากกินแล้ว ธิวาก็เริ่มตักกินเจียบ ๆ
พลางคิดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น อาการที่หลงพ้อพูดถึงคืออะไร จะ

ว่าอีกฝ่ายมาหลอกเอาใจก็ไม่น่าใช่ ก่อนหน้านี้นี้มีหลายคนซื้อใจใส่บาตรเหมือนกัน

“ซี้ด!” ขณะนั่งคิดอะไรเพลิน ๆ แผ่นหลังของธิดาก็ร้อนวาบเหมือนถูกแอลกอฮอล์ราดลงบนแผ่นสด ๆ พานให้เขาถึงกับนั่งหลังแอ่นครู่หนึ่ง ก่อนวินาทีต่อมาจะถูกคิดบางเรื่องได้

หรือเรื่องที่หลวงพ่อบุ๊ตถึงจะเป็นอาการแสปร้อนตามแผ่นหลังที่ตัวเขาเริ่มเป็นพริ้วกับที่ฝนถึงพระจันทร์เต็มดวงกันแน่...

สนามบินดอนเมือง, กรุงเทพมหานคร

เวลา ๑๐.๐๐ น.

ธิดายืนอ้าปากหาวหวอด ๆ ตรงทางเข้า เดินทางผ่านประตูมาแล้วก็มองซ้ายมองขวา ก่อนจะเห็นเพื่อนกระโดดโหยงเหยิงเรียกให้ไปหาท่ามกลางความวุ่นวายของผู้คนที่ทยอยเดินทางกลับบ้านในช่วงสงกรานต์

“อ้าว ไอ้เจละ” เขาถามเมื่อชาวแก๊งหายไปในคนหนึ่ง

“ติดงานด่วนช่วงเช้า มันขอเลื่อนไฟล์ตไปตอนบ่ายสอง ไปถึงนู่นแล้วก็นั่ง ๆ นอน ๆ รอมันสักหน่อย ค่อยไปบ้านไอ้เจมส์พร้อมกัน” ภัทรตอบ

“จะไปกับยังงั๊วะ เหมารถไปเหรอ บ้านไอ้เจมส์อยู่ห่างจากตัวเมืองอุบลฯ ตั้งร้อยกว่ากิโล แทบจะอยู่ติดแม่น้ำโขงเลยมั้ง” ธิดาถาม

“มันเช่ารถไว้ให้แล้ว ทางไปบ้านมันไม่ซับซ้อนหรอก แต่วัดที่มันจะไปอยู่ติดกับแม่น้ำโขงจริงวะ ได้ข่าวว่ามีพระดัง ๆ ด้วย ไปกราบขอพรหน่อยก็ดี” ชุนบอกพลางยกนาฬิกาข้อมือ เห็นเคาน์เตอร์เปิดให้เช็กอินจึงถลาเล่นลมไปจัดการเพราะกลัวคิวยาว ไม่นานนักพวกเขาทั้งสามก็เดินทางจุดตรวจเข้าไปนั่งในแมคโดนัลด์เพื่อกินอาหารเข้ารองท้องก่อนขึ้นเครื่องตอนสายได้ง

“ช่วงนี้ภูฝนแปลก ๆ วะ” ธิดาเปิดประตึ้น

“ฝันว่ารูรต์?” ภัทรถามแทรกแล้วจับแฮมเบอร์เกอร์
“หึ” ชุนแค้นหัวเราะ “อย่างไรรูรต์จะฝันว่ารูรต์ งานรต์ก็ว่า
ไปอย่าง”

“เออวะ ภูก็ว่า วันๆ ทำแต่งาน”

“เข้าเรื่อง ฝันแปลกๆ ของมึงนี่ฝันถึงอะไร”

“พระจันทร์” ธิวตอบด้วยเสียงเนือย “ภูฝันถึงพระจันทร์มาจะเป็นเดือนแล้ว บางทีก็เป็นสีเหลืองเหมือนพระจันทร์ทั่วไป บางทีก็เป็นสีแดงเหมือนเลือด”

“เชี่ย” ภัทรอุทาน “ฝันถึงพระจันทร์นะไม่น่ากลัวหรอก แต่พอแม่งบอกว่าฝันติดกันเป็นเดือนแล้วน่ากลัวเฉย มึงจะกลายร่างเป็นหมาป่าหรือเสือสมิงเหมือนในละครปะเนี่ย”

“ภูขลุ่ยไปด้วยเลย” ชุนลูบแขนตัวเอง “แล้วมึงเจออะไรแปลกๆ
ใหม่”

“ไม่เจอ ก็ใช้ชีวิตได้ปกติ” *ไม่นานรวมเรื่องที่พระตก*

“ไหนๆ ก็ได้ไปงานบวช พระใหม่เขาว่าคลัง ให้พระเหยียบหัว
สักหน่อย”

ทั้งสามเดินไปยังเกตเพื่อขึ้นเครื่องในเวลาสิบเอ็ดโมงครึ่ง การเดินทางโดยเครื่องบินไปยังจังหวัดอุบลราชธานีใช้เวลาาหนึ่งชั่วโมง ธิวกับเพื่อนอีกสองคนอาศัยจังหวะนั้นนอนหลับไปหนึ่งตื่น ลืมตาอีกครั้งตอนได้ยินเสียงประกาศบอกว่าเครื่องบินกำลังจะลงจอดพอดี

นัยน์ตาสีน้ำตาลมองออกไปนอกหน้าต่างแล้วเห็นว่าวันนี้มีหมอกหนาตา อาจจะด้วยเมื่อคืนมีพายุเข้าเลยทำให้ดูขมุกขมัวและเขียวขจิกว่าปกติ

เป็นปกติเหมือนที่คนทั่วไปชอบทำเวลาขึ้นเครื่องบินแล้วได้นั่งติดหน้าต่าง ธิวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูปก่อนเมฆปกคลุม กะเอาไว้อัปอินสตาแกรมตอนเปิดใช้สัญญาณโทรศัพท์มือถือได้แล้ว ก่อนจะเก็บมันลงกระเป๋ากางเกงดังเดิม

ครี๊ด...ครี๊ด...

เครื่องบินสันสะเทือนเล็กน้อยขณะลงจอดบนพื้นดิน

ราวสิบนาทีก่อนให้หลัง ผู้โดยสารทยอยเดินออกจากเครื่องบินเนื่องจากใกล้ช่วงเทศกาลสงกรานต์ คนที่สนามบินจึงพลุกพล่านกว่าปกติเพราะมีหลายคนกลับมาพักผ่อนยังบ้านเกิด และเป็นอย่างที่คุณบอกว่าเจมส์เช่ารถไว้ให้แล้ว ตอนนี้เหลือแค่รอเวลาเจบินตามมา จากนั้นพวกเขาจะได้เดินทางไปยังอำเภอหนึ่งที่อยู่ไกลจากตัวเมืองอุบลฯ ออกไปอีกราว ๆ ร้อยกว่ากิโล

“ไอ้ธิดี ภูวามิ่งนอนก่อนดีไหม งานไว้ค่อยทำทีหลัง”

“เหลืออีกนิดเดียวก็เสร็จแล้ว ภูอยากทำให้จบไว ๆ”

“เออ ๆ ตามใจมิ่ง ภูีบก่อนแล้วกัน” ภัทรบอกแล้วก็คอปไปกับไซฟาของร้านกาแฟแห่งหนึ่งในสนามบิน

สมกับเป็นพร้อมธิดาที่ทำงานได้ทุกที่ทุกเวลา เขาหยิบเครื่องมือทำมาหากินออกมาจากกระเป๋าสะพายหลังใบโต จัดการเสียบเอกซ์-เทอร์นอลฮาร์ดดิสก์เข้าไป คลิกลไฟล์ล่าสุดให้โหลดขึ้นมาแล้วนั่งทำงานต่อ จวบจนกาแฟเย็นหมดไปหนึ่งแก้ว เพื่อนที่ตามมาทีหลังอย่างเจก็เดินทางมาถึงพอดี

ภัทร ชุน ธิดา เจ เดินตรงไปขึ้นรถที่จอดอยู่หน้าสนามบิน อ่านกฎระเบียบที่ทางบริษัทขอให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดแล้วก็ออกเดินทางในเวลาบ่ายสามโมง ด้วยความที่เป็นกลุ่มเพื่อนไม่ติดธุระและอยู่ง่าย ทั้งหมดจึงไม่มีความกังวลเรื่องที่พักหรืออาหารการกิน

พวกเขาแวะจอดปั้มน้ำมันเพื่อเข้าห้องน้ำและซื้อขนมกินไปเรื่อย และกินมือเที่ยงตอนบ่ายแก่ ๆ ที่ร้านกวยจั๊บน้ำร้อนแห่งหนึ่งที่ดูน่าจะอร่อย

“บักหล่า มาแต่ไสกันละหือ” [มาจากไหนกันละลูก] แม่ค้าถามขณะวางถ้วยลงตรงหน้า

“กรุงเทพฯ ครับ มางานบวชหมู่” ธิดาตอบ

“ขับรถมากันเบาะ” [ขับรถมากันเหวอ]

“นั่งเครื่องบินมาครับ แล้วจะมาเช่ารถเอา”

“สะดวกนะ ไปไหนมาไหนสะดวกแล้ว” [สะดวกนะ ไปไหนมาไหนใช้เวลาแป๊บเดียว]

ริวเข้าใจภาษาอีสานและสื่อสารได้เพราะตากับยายเลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก แต่พอพวกท่านเสียช่วงเขาอายุสิบปี แม่ก็รับมาเลี้ยงต่อที่กรุงเทพฯ ก่อนจะแต่งงานใหม่และย้ายไปอยู่กับสามีที่สวีเดนตอนริวเรียนจบมัธยมปลาย หลายครั้งที่แม่อยากให้ตามไปอยู่ด้วยกันเพื่อสวัสดิการที่ดีกว่า แต่หลาย ๆ อย่างก็ทำให้ริวยังยึดติดกับเมืองไทย จนกระทั่งเมื่อปีก่อนแม่ก็เสียและจากไปด้วยโรคมะเร็ง

หลังกินอาหารรองท้องจนอิ่ม เจมส์ก็โทร. มาถามว่าเดินทางถึงไหนแล้ว ดูจากแผนที่แล้วเหลือเวลาอีกราว ๆ ครึ่งชั่วโมงก็น่าจะถึงที่หมาย

ริวมองบรรยากาศโดยรอบของชนบทแล้วรู้สึกโง่งอย่างบอกไม่ถูก พอไม่มีตึกสูงก็ดูสบายตาไปอีกแบบ ที่จริงเขาเคยนึกอยากเปลี่ยนบรรยากาศในการทำงานดูบ้าง ไหน ๆ ก็เป็นฟรีแลนซ์และติดต่อกับลูกค้าผ่านทางแชตเสียส่วนใหญ่ การได้พาตัวเองไปเปิดหูเปิดตาตามธรรมชาติอาจจะดีกว่าอุดอู้ในห้อง

“จะถึงบ้านไอ้เจมส์แล้ว อยากแวะปั๊มอีกรอบไหม” พลขับอย่างเจ๋อเอ๋ถาม

“แวะ ๆ ภูเพ็งนึกได้ว่าลืมหยิบแปรงสีฟันมา” ภัทรบอก

“โอเค จัดไป”

จากการดูแผนที่ บ้านเจมส์อยู่ห่างจากปั๊มน้ำมันที่มีร้านสะดวกซื้อค่อนข้างไกล รวรายี่สิบกิโลเมตรได้ อะไรที่คิดว่าจำเป็นต้องซื้อก็รีบซื้อเพราะต้องอยู่บ้านงานราวสามถึงสี่วัน อีกทั้งร้านรวงตามชนบทส่วนใหญ่มักจะปิดตั้งแต่หัวค่ำ เวลาทุ่มหนึ่งของที่นี่คงเหมือนตีหนึ่งตีสองของกรุงเทพฯ

ธิดาเดินออกมาจากห้องน้ำหลังทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้ว
 “เฮ้ยพวกมึง! ขึ้นรถเร็ว รีบไปบ้านไอ้เจมส์ จะมืดแล้ว” ชุนตะโกน
 เรียกเพื่อนที่ยืนกระจัดกระจายให้รีบทำเวลา

ทว่าจังหวะที่ธิดาเหลือบมองกระจกตรงหน้าห้องน้ำ ความปวด
 แสบปวดร้อนกลางหลังก็แล่นปราดขึ้นมาจนหน้าแบ่ อีกแล้ว เขา
 พยายามข่มความเจ็บปวดไว้โดยการขบกรามแน่น รีบล้างมือแล้วเดิน
 ไปขึ้นรถทันที

“อะไรวะ นาวเจย เมื่อกี้ยังร้อนอยู่เลย” เจปร๊อบแอรี่ให้อุ่นขึ้น
 หลังขับรถออกมาได้สักพัก ไม่รู้เป็นเพราะเข้าช่วงเย็นด้วยหรือเปล่า
 อากาศถึงได้หนาวผิดปกติ อีกทั้งบรรยากาศที่รายล้อมตอนนี้ก็มีแต่
 ทุ่งนา หลายนาทีกว่าจะเจอรถแล่นสวนมาสักคัน

ไม่นานนัก ภัทร เจ ชุน ธิดา ก็เดินทางมาถึงบ้านงาน

แม้บ้านเจมส์จะอยู่ไกลจากตัวเมืองอุบลฯ ถึงร้อยกว่ากิโล แต่
 ด้วยความเป็นเศรษฐกิจสวนยางพาราของอำเภอ บ้านเขาจึงดูโอ่อากว่า
 ชาวบ้านทั่วไปในละแวกเดียวกันอย่างมาก อีกทั้งด้านหลังบ้านยังเป็น
 ทุ่งนากว้างสุดลูกหูลูกตาอีกต่างหาก หลายครั้งที่พ่อแม่เจมส์สี่ขวบมา
 ให้เป็นของฝากตอนขึ้นไปเยี่ยมที่กรุงเทพฯ

ครั้นกล่าวสวัสดิและไหว้พอกับแม่ของเพื่อนแล้ว พวกท่านก็
 จัดแจงให้กินข้าวกินปลาจนอิ่มท้อง ผลัดกันไปอาบน้ำอาบท่าแล้วจึง
 มานั่งคุยกันในห้องแอร์เย็นๆ ของบ้าน

“เอากล่องมาใหม่ไอ้ชุน” เจมส์ถาม บนข้อมือมีสายสิญจน์สีขาว
 คงได้มาจากชาวบ้านที่พากันแวะเวียนมาผูกแขนคนที่เตรียมตัวจะบวช
 เพื่อให้แคล้วคลาดจากมารผจญ

“เอามาๆ โพรดักชันเฮาส์พันล้านแบบกูไม่มีทางพลาดอยู่แล้ว
 เต็มรูปถ่ายภาพนิ่ง ส่วนไอ้ภัทรกับไอ้เจจะถ่ายวิดีโอให้”

“แล้ววูล่ะ” ธิดาชี้หน้าตัวเอง

“มึงรอตัดต่ออย่างเดียวคะ แต่อันดับแรกตอนนี้ละคะ มึงควร

นอนได้แล้วไอริ ได้ตามึงคล้อย่างกับหลินปิง หมดหล่อเลยมึงอะ”

“จริงอย่างที่ไอ้ซุนว่า มึงนอนน้อยเหวอะเพื่อน” เจมส์ถามริวด้วยความเป็นห่วงเพราะเห็นว่าหน้าหมองเป็นอย่างมาก จะว่าริวเป็นคนที่น่าตาดีที่สุดในกลุ่มก็ว่าได้ ไม่ว่าจะเพศไหนก็อยากเข้าหาเหมือนมีมนตร์อะไรสักอย่างในตัวเรียกให้คนรักคนหลง

“กูนอนไม่ค่อยหลับเพราะฝันแต่เรื่องเดิมๆ พอตื่นมาแล้วก็นอนต่อไม่ได้”

“ฝันว่าไรอะ”

“ก็...” ริวเล่าเรื่องเดิมซ้ำอีกรอบ

“แปลกวะ” ได้ฟังแล้วเจมส์ถึงกับขมวดคิ้ว

“คิดเหมือนพวกกู พวกกูก็ว่าแปลกเหมือนกัน” ซุนเสริม

“มึงรู้จักใครที่พอจะช่วยมันได้ไหม” ภัทรถาม

“กูไม่รู้ว่ามีพรุ่งนี้หมดธรรมที่กูนับถือเป็นอาจารย์จะมางานด้วยไหม ถ้ามา เตี่ยวูกขอให้ช่วยดูให้แล้วกัน เพื่อมีผีตามเกาะหลังมึงอยู่จะได้ช่วยปัดเป่าให้” เจมส์พูดติดตลก ทว่าคนฟังอย่างริวได้แต่ยิ้มเฉือนเพราะคิดว่าอาจเป็นเรื่องจริง

ทั้งเรื่องความฝันแปลกๆ ทั้งเรื่องที่พระสงฆ์ชัก ไหนจะความรู้สึกขนหัวลุกตลอดเวลาหลังก้าวเข้ามาในบ้านงานบวชนี้อีก ไม่เชิงว่าไม่เชื่อเรื่องผีสง แต่ก็ไม่ไ้ดงมกายหรือเก็บเอาไปคิดจนกลัวขึ้นสมอง

“ขอบใจมากมึง”

“จะสีทุ้มแล้ว รีบนอนกันเหอะวะ พรุ่งนี้ตื่นเข้าด้วย” ซุนบอก

“เออ นอนๆ”

“ฝันดีผีกัดกัน” ภัทรสร้างเสียงหัวเราะเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนสับนาที่ต่อมา เสียงกรนของผู้ชายสี่คนจะดังสนั่นคับห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ

มีเพียงริวคนเดียวที่นอนก่ายหน้าผาก จ้องเพดานในความสลัวไม่รู้ว่าจะหลับตาแล้วจะฝันเรื่องเดิมอยู่หรือไม่ แต่อย่างไรก็ต้องข่มตาลง

ให้ได้ ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้คงนึกก่อนจะได้ร่วมปลงศพเพื่อนที่จะบวชแน่ๆ

พิธีโกนผมภาคเริ่มขึ้นช่วงสายของวัน บรรยากาศชุ่มฉ่ำและ
ขมุกขมัวเพราะเมื่อคืนฝนตก และเนื่องจากตรงกับเทศกาลสงกรานต์
การแต่งตัวของผู้คนจึงมีสีสันมากกว่าปกติ บรรดาญาติพี่น้องบ้านใกล้เคียง
ที่ลูกหลานทยอยกลับมาจากกรุงเทพฯ ก็พากันมาร่วมงาน
บวชของเจมส์ด้วย

“ถูกโกโปรมา เดี่ยวกูให้อีไรตามถ่ายรูปบวชๆ แล้วกัน”
เจหยิบกล้องตัวเล็กส่งให้เพื่อนซึ่งทำหน้าที่ตัดต่อมากกว่าลงมือถ่าย
เอง

“ดีๆ” ชุนพยักหน้า “แล้วเมื่อคืนมีฝันเรื่องเดิมอยู่ไหม”

“ไม่ฝันอะ” ธิดาตอบด้วยเสียงแปลกใจ “ต่อให้พวกมึงจะกรนกัน
จนเพดานแทบถล่มลงมา แต่เมื่อคืนเป็นคืนแรกที่กูนอนหลับได้สนิท
มาก ๆ ไม่ฝันเลย ไม่รู้เหมือนกันว่าหลับไปตอนไหน”

“หรือเป็นเพราะเปลี่ยนที่นอนอะ” ภัทรเอียงคออย่างสงสัย “แม่
กูเคยบอกไว้ตอนเด็ก ๆ ถ้านอนไม่หลับก็ลองเปลี่ยนที่นอนเปลี่ยน
หมอนดู”

“มีส่วน” ชุนพยักหน้า

“ไว้ค่อยมาคุยกันต่อ ไอ้เจมส์เรียกแล้ว” เจบอกเมื่อเห็นเพื่อน
ก้มมือเรียก

ธิดา ภัทร เจ ชุน แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ตัวเอง ผู้คนทยอยเข้า
มาร่วมงานบุญอย่างไม่ขาดสาย พิธีจะเริ่มจากให้ผู้ใหญ่ที่อาวุโสและ
สนิทสนมกับคนบวชเริ่มขริบผมเป็นคนแรกๆ ตามด้วยญาติมิตรและ
ผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้าน

“สู่ขวัญภาคตอนได้บักหล่า” [สู่ขวัญภาคตอนไหนลูก] ยายคนหนึ่ง
ถามเจมส์

“ป่ายโหมงครับ หมอสูตรเพิ่นฮักก่อหลบมาแต่ตง มางานผมนำ
เดื่อยาย” [ป่ายโหมงครับ หมอทำขวัญเพ็งกลับมาจากบ้านในป่า มางานผม
ด้วยนะยาย]

“เออ ๆ มึงบ่ให้มาถูกะลิมาคือเก่า” [เออ ๆ ไม่ให้มา ก็จะมาเหมือน
เดิม]

หลายภาพทำให้ริวอายิ้มเพราะนึกถึงความทรงจำในวัยเด็กตอน
ตากับยายพาไปเล่นบ้านงาน ยายจะตรงไปนั่งพับใบตองเพื่อทำพาน
บายศรีสู่ขวัญ ส่วนตาไปรวมกลุ่มกับพวกผู้ชายเพื่อแบกหามโต๊ะตั้ง
ออกมาจัดวางให้เป็นระเบียบ บรรยากาศรอบกายตอนนั้นมองแล้วพาน
ให้คิดถึงพวกท่านอยู่ไม่น้อย

แม้จะมีความวุ่นวายตอนทำงานอยู่บ้างตามประสาชาวบ้านที่
ไม่เคยเห็นผู้ชายหลายคนเดินถือกล้องเวียนวนไปมาในงานบวชเล็ก ๆ
แต่ทั้งสี่ก็ทำหน้าที่ได้เป็นอย่างดี เก็บภาพความประทับใจไว้ให้เพื่อน
ได้อย่างงดงาม

กระทั่งบรรยากาศที่ตกอยู่ในความขมุกขมัวนานนับชั่วโมงเริ่ม
สดใสขึ้นอย่างน่าประหลาด ราวกับมีสายลมช่วยพัดก้อนเมฆเทาหะมึน
ลอยผ่านไป ริวแหงนมองท้องฟ้าที่แสงแดดส่องลงมาถึงพื้นราวกับ
เทวดาให้พร ก่อนสายตาก็เบือนไปเห็นรถคันใหญ่เคลื่อนตัวมาจอด
ตรงประตูบ้านของเจมส์

ไม่นานต่อจากนั้น ผู้ชายคนหนึ่งก็ก้าวลงมาจากโตโยต้าอัลพาร์ด
สีดำ

เขาสูรารวร้อยแปดสิบกว่า ผิวขาวเหมือนหยวกกล้วยแต่ไม่
ซีดเซียว หน้าตาหล่อเหลา แต่งตัวเหมือนวัยรุ่นเทสต์ดีในกรุงเทพฯ ใส่
เชิ้ตสีขาวคอจีนปล้อยชายสบาย ๆ กับกางเกงสีครีมที่ยาวเหนือข้อเท้า
ติดอยู่อย่างเดียวที่ไม่เข้าพวกคือคิ๊บแตะข้างดาว

กะเออจากการแต่งตัวที่ไม่เข้าพวกกับชาวบ้าน ริวคิดว่าผู้ชาย
คนนี้เป็นลูกคนมีฐานะ ซึ่งในจังหวะที่เขาเดินแว่นสีขาขึ้นศาลผม

หน้าตาที่ยังดูหนุ่มแน่นก็ทำให้คิดว่าอายุไม่น่าจะเกินสามสิบ

“...”

ทว่าคนเฒ่าคนแก่ที่มีอายุมากกว่ากลับยกมือขึ้นไหว้ด้วยความดีใจที่เจอ ประหนึ่งว่าเขาเป็นลูกชาย ส.ส. อย่างไรก็ตามนั้น ริวมองเขาตรงเข้าไปหาเจมส์ที่ยกมือไหว้ด้วยความดีใจ เพิ่งรู้ว่าต้องถ่ายวิดีโอจึงหันโกปรไปทางนั้น ทันทีภาพตอนเขาหยิบกรรไกรขึ้นมาขริบผมเพื่อนได้พอดี

พิธีการช่วงครึ่งเช้าเป็นอันเสร็จสิ้นตอนพระพี่เลี้ยงโกนหัวให้เจมส์ พอเห็นเพื่อนอยู่ในชุดนาคขาวสะอาดเตรียมพร้อมเข้าพิธีบายศรีสู่ขวัญในช่วงบ่ายแล้ว ภัทร เจ ริว ชุน ก็ยืนปรบมือด้วยความสุขที่วันนี้มาถึงโดยไม่มีมารผจญ เจมส์บอกว่าจะบวชหลายรอบแล้วแต่ติดปัญหาหลายอย่าง ไหนจะเรื่องงานและเรื่องชีวิตส่วนตัว

ระหว่างนั่งพัก ริวมองผู้คนที่มาร่วมงานพากันเอาของไปให้เจ้าภาพ เด็กสาววัยรุ่นสองคนนั่งประจำโต๊ะ คนหนึ่งจดรายชื่อใส่สมุดอีกคนหยิบเงินในซองออกมานับ ก่อนพวกคนที่เอาเงินมาช่วยจะกลับบ้านไปพร้อมกับข้าวและน้ำอัดลม

“ใส่ซองแค่ร้อยเดียว แต่ได้ของกลับบ้านเยอะขนาดนั้นเลยหรอวะ”

“เรื่องปกติ” ริวบอก “บางคนมาหอบเอากลับไปเยอะกว่านี้อีก”

“สุดยอด ลงทุนน้อยนิดแต่อิ่มทั้งครอบครัว”

“งานบุญอะมึง บางคนเขาไม่มานั่งคิดเล็กคิดน้อยกันหรอก”

เป็นปกติของประเพณีฝั่งอีสาน ถ้าหากเอาเงินใส่ซองมาช่วยงานบุญแล้ว ก็มักจะได้กับข้าวที่บ้านงานทำเลี้ยงแขกกลับไปด้วย บ้างเป็นเนื้อหมูหรือเนื้อวัวสด ๆ เพื่อเอาไปทำกับข้าวต่อที่บ้าน พอบ้านอื่นมีงานบ้างก็จะหยิบสมุดที่จดไว้ออกมาดูว่าบ้านนั้นเคยช่วยไว้เท่าไร อาจจะช่วยกลับไปมากกว่า แต่ไม่ควรน้อยกว่าที่เขาเคยมาช่วยเพราะ

น่าเกลียด

คล้ายหลังบ้านงานเริ่มกลับเข้ามาอยู่ในความสงบ ทีมงานโปรดักชันก็พากันมานั่งดูวิดีโอที่กดถ่ายไว้ตรงโต๊ะหินอ่อนใต้ต้นมะขามทุกไฟล์ใช้ได้เป็นปกติ ติดตรงที่ไฟล์ในโกโปรตัวที่ริวเป็นคนถือดันมีปัญหา ภาพสุดท้ายที่บันทึกเอาไว้ได้คือช่วงท้องฟ้าเปลี่ยนสี และทุกอย่างต่อจากนั้นก็กลายเป็นสีดำทึบ

พอเช็กแล้วว่ากล้องไม่ได้พัง ยังถ่ายได้เป็นปกติ ก็เล่นเองกันตาแตก

“พวกมึง” เสียงเจมส์เรียกทุกคนให้หันไปมอง คนที่อยู่ในชุดนาคตรงเข้ามาหากลุ่มเพื่อน “ตามกูมา”

“ไปไหนวะ” ภัทรถาม

“ไปหาหมอธรรมชาติที่กูบอกเมื่อวานไง” นาคเจมส์ว่าแล้วเดินนำไปทางหนึ่ง ตรงไปยังศาลามุงหญ้าคาที่ตั้งอยู่ทางไปทุ่งนาด้านหลังตัวบ้าน

ตรงนั้นมีชายสองคนยืนอยู่ คนแรกคือชายชรา ยืนเล่าเรื่องสักอย่างอย่างออกรสชาติ โบกมือไม่ประกอบคำพูดตามประสาคนแก่ ส่วนอีกคนดูเหมือนรุ่นหลานกำลังยืนฟังอย่างตั้งใจ ซึ่งชายคนหลังคือคนที่ริวเห็นว่าลงมาจากอัลพาร์ดสีดำคันโต และมีคนแห่แหนเข้าไปรับประหนึ่งนักร้องชื่อดัง

พอเจมส์เดินนำไปใกล้จะถึงศาลามุงหญ้าคา ชายชราก็ปลิกตัวเดินออกไปก่อน ทำเอาชายหนุ่มทั้งสี่ที่เดินตามหลังมองด้วยความสงสัยว่าหมอธรรมชาติจะเดินไปไหนทั้งที่เรียกมาคุยกัน แต่พวกเขากลับงุนงงกว่าเก่าเมื่อเพื่อนยังเดินนำต่อไปไม่หยุด และยังไม่ทันได้เอ่ยถาม คลายความสงสัย เจมส์ก็นั่งคุกเข่าตรงหน้าชายเจ้าของรองเท้าแตะข้างดาวแล้วพูดให้ได้ยินว่า...

“เพื่อนสมัยเรียนผมครับ พ่อหมอเดชนัน”

“ฮะ?” ภัทร เจ ริว ชุน ที่กำลังนั่งคุกเข่าตามถึงกับร้องอุทาน

พร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

ภาพจำคำว่า ‘หมอธรรม’ ที่พอจะนึกออกคือ ชายที่มีอายุสักประมาณห้าสิบปีขึ้นไป ดูมีมิตรขลัง น่าเกรงขาม ต่างจากชายตรงหน้าที่ดูอย่างไรก็น่าจะอายุไม่ห่างกันมากเท่าไรนัก อีกทั้งภาพลักษณ์ยังขัดกับความรู้สึกอีกต่างหาก พูดแบบตรงๆ คือคนตรงหน้าเหมือนดารานักร้องมากกว่าหมอธรรมเสียอีก

ทั้งที่ไม่รู้จะพูดอะไรต่อเพราะกำลังอึ้ง ทว่าชายที่เจมส์เรียกว่า ‘พ่อหมอเทศน์’ กลับหย่อนตัวนั่งบนแคร่ไม้ไผ่ ยกเข่าขึ้นชันข้างหนึ่ง พลางกวาดตามดมมองเพื่อนนาคที่ละคนแล้วกล่าวถามด้วยเสียงเย็นเยือก

“พวกมึงพาใครมางานบวชด้วย”

คำถามแสนสั้น แต่ทำคนฟังขนลุกเกรียวตั้งแต่หัวจดเท้า

“มะ...หมายความว่ายังไ้ใครับพ่อหมอ” ภัทรถาม

“ตอนกูมาถึง กูเห็นผีแม่่ม่ายพยายามจะเข้ามาหาพวกมึงในบ้าน แต่เข้ามาไม่ได้เพราะผีปู่ผีย่าไม่ให้เข้า มันบอกว่าพวกมึงชวนขึ้นรถมาด้วยกัน” เทศน์พูดด้วยเสียงราบเรียบแต่แฝงไปด้วยความดุตัน ซึ่งความจริงจังในดวงตาสีเปลือกไม้ทำเอา ภัทร เจ ชุน ธิwa และเจมส์ตัวแข็งทื่อ

“พะ...พวกเราไม่ได้ชวนใครมาด้วยนะครับ” เจเสียงสั่น มองเพื่อนที่นั่งหน้าซิดเมื่อโดนทักเรื่องชวนชนหัวลูก แต่คนเดียวในกลุ่มที่ยังนิ่งคือธิwa เขากำลังย่นความทรงจำกลับไปเมื่อคืน และย่นไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนวะเข้าห้องน้ำที่ปั้มน้ำมันเป็นครั้งสุดท้าย

“ชุน ตอนมึงเรียกพวกกูขึ้นรถ มึงไม่ได้ขานชื่อ มึงพูดแค่ว่า ‘เฮ้ย พวกมึง ขึ้นรถได้แล้ว รีบไปบ้านไอ้เจมส์กัน’ ”

“เฮีย!”

“ไอ้หาชุน กูเตือนมึงเรื่องนี้หลายรอบแล้วนะ” เจมส์ส่ายหน้าอย่างระอา เขาบอกชุนเรื่องปากพล่อยอยู่บ่อยครั้ง ‘เวลาจะเรียกใคร

กลับบ้าน ให้เรียกชื่อเรียงคน อย่าเรียกลอยๆ ไม่อย่างนั้นจะมีอย่างอื่นตามกลับมาด้วย'

“ไอ้เจมส์ ภูมิจริงๆ ภูขอโทษ” ชุนยกมือไหว้เพื่อน

“พวกมึงพากันลืมนะเรื่องนี้บ่อยๆ เข้า ลักวันได้ตายโหงกันหมด” เชนน์พูด ก่อนจะพยักพยิดหน้าไปทางหนึ่ง “ดีที่พวกมึงยังดวงแข็งและไอ้เน่มีของรักษา พวกมึงเลยยังรอดมาถึงงานบวชได้โดยรตไม่คว่ำไปซะก่อน” และไอ้เน่ที่หมอธรรมอย่างเชนน์พูดถึงคือธิดา ทุกคนมองเพื่อนแล้วพากันกลืนน้ำลายลงคอ

“แล้วพวกผมต้องทำยังไงครับ” ชุนถามเสียงสั่น

“บายนี้ก็เข้าพิธีบายศรีกับนาค ให้คนเฒ่าคนแก่ผูกแขนให้ อย่าออกนอกบ้านจนกว่าจะถึงเช้าวันพรุ่งนี้ เอน้ำมนต์รดหัวสักสามชั้น ก่อนอาบน้ำ ส่วนผีแม่มา้ยภูจะจัดการเอง”

“ขอบคุณครับพ่อหมอ!”

“ของรักษาของผมที่พ่อหมอพูดถึงคืออะไรครับ” ธิดาถามอย่างสงสัย ไม่เชิงแปลกใจตอนได้ยินเพราะรู้เรื่องนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว ตายายมักจะบอกเสมอว่า ‘บ้านเขามีของรักษา’

เชนน์กอดสายตามองคนถาม ก่อนจะเบือนไปยังความว่างเปล่าข้างกายธิดาแล้วตอบด้วยเสียงนิ่งๆ

“นักรบโบราณที่นั่นหมอบอยู่ตรงขามึงนั่นไง”

๒

จุดนัดพบ

พานบายศรีสู่ขวัญห้าชั้นตั้งวางกลางบ้าน ประดับด้วย ดอกกรักและดาวเรืองอย่างงดงาม ติดกับกำแพงด้านหลังคือกองหมอน ขิดพะเนินเทินทึก ชั้นล่างของบ้านคุณแคบลงถนนตัดायามมีคนหลายสิบ นั่งห้อมล้อมกัน

พิธีสู่ขวัญภาคเริ่มต้นบ้ายโมตรง...

คนบวชนั่งหน้าพาน ถือจานดอกไม้รูปเทียนไว้ในมือ ตรงข้าม กับหมอสวดหรือหมอขวัญชุดขาวที่อยู่อีกฝั่ง ครั้นนาคยกจานขึ้นสวด มนต์จบแล้ว นายพิธีก็หยิบม้วนด้ายดิบซึ่งเริ่มพันตั้งแต่ยอดพาน บายศรีส่งให้ เจมส์คลายบางส่วนออกเพื่อดึงไว้กับตัวแล้วส่งต่อให้ คนอื่นที่นั่งร่วมพิธีจับต่อๆ กันจนเป็นวงล้อมสายสิญจน์

เพื่อนนาคสี่คนนั่งอยู่ใกล้ๆ เพราะก่อนหน้านี้พ่อหมอผู้เป็นที่ เคารพพูดติดตลกให้คนแก่ในงานฟัง

“บักสี่โตนี้มีผีแม่หม้ายเอาไปอยู่น่า ผูกแขนให้ซุ่มมันนำเด้อ พ่อใหญ่แม่ใหญ่” [ไอ้สี่คนนี้มีผีแม่หม้ายจะเอาไปอยู่ด้วย ตายายผูกแขนให้ พวกมันด้วยนะครับ]

“เออละ เริ่มพิธีได้อ” หมอสูตรพูดออกไมค์

นายพิธีกล่าวบทสวดและทำนองสู่ขวัญเป็นภาษาอีสาน เรียก รอยยิ้มให้ผุดขึ้นบนหน้าริ้ว เพราะการได้กลับมาอยู่ในบรรยากาศ ประเพณีที่ครั้งหนึ่งเคยคลุกคลีทำให้คิดถึงตากับยายอย่างมาก เขาฟัง และหวนนึกถึงเรื่องราววัยเด็ก ทุกครั้งที่ทีมงานอย่างนี้ ข้อแขนจะเต็มไปด้วยสายสิญจน์ที่ไล่จนดำและขาดไปเอง

ขณะคิดเรื่องในอดีตเพลิน ๆ ถ้อยคำหนึ่งก็เรียกสติริ้วให้กลับมาอยู่กับปัจจุบัน

“กะให้คืนมาส่ามื่อวันนี้ มาเด้อ...ขวัญเอ๊ย”

นอกจากเสียงหมอสูตร คนรอบงานยังช่วยกันเอ็นดูขวัญนาค ‘มาเด้อ ขวัญน้องเจมส์เด้อ’ จนเสียงดังกระหึ่มคับบ้าน ญาติผู้ใหญ่ บางคนดึงฝ้ายที่แขวนบนกิ่งพานบายศรีมาผูกแขนให้เจมส์ แล้วรีบถอย กลับไปนั่งพนมมือต่อต้านหลัง

นายพิธีร้องกลอนเรียกขวัญต่ออีกกราวสิบนาทีก่อนมนต์ให้ทั่วถึงก็เป็นอันเสร็จพิธี ริ้วนึกซาตอนเห็นเพื่อนสามคนเบียดเสียดกัน เข้าไปรับน้ำมนต์ แถมยังขอไว้ทั้งขันเพื่อแบ่งกันอาบตามคำแนะนำของพ่อหมอ

“ตะแขนนาคแหะบักหล่า” [ตะแขนนาคสิลูก] ยายคนหนึ่ง บอกริ้วให้ตะข้อศอกเจมส์ซึ่งในมือมีข้าวต้มมัด กัลว่ย และไข่ต้มไว้ เขานั่งโน้มตัวเข้าไปหาคนแก่ที่ทยอยพากันเข้ามาผูกแขน บ้างก็ผูกด้วย ด้ายดิบเปล่า ๆ บ้างก็มัดเงินใส่ด้วยตามกำลังทรัพย์ที่มี

“ใส่ พ่อหมอเทศน์ว่าบักได้ผีแม่หม้ายตาม มานี้ ตาสิผูกแขน ให้” [ไหน พ่อหมอเทศน์บอกว่าคนไหนมีผีแม่หม้ายตาม มานี้ ตาจะผูกแขนให้]

“ผมครับ!”

ภัทร เจ ชุน แย่งกันคลานเข้าไปหาเหมือนเด็ก ๆ ทำคนแก่ในงานหัวเราะร่วนอย่างขบขัน ริ้วถึงกับส่ายหน้าด้วยความอับอาย นั่งรอให้เพื่อนผูกเสร็จก่อนถึงคลานเข้าไปหาเป็นคนสุดท้าย ซึ่งพ่อหมอ

สูตรวางฝ่ามือผูกแขนลงบนข้อมือของเขาที่วางหงาย เพื่อนอีกสามคน ก็นั่งแตะข้อศอกอยู่ข้างๆ

“ฮ่ายกววดหนี ฮ่ายกววดหนี” [อะไรที่เลวร้ายให้กววดหนี] คุณตากววดด้วยดิบบอกข้างนอก “ดีกววดเข้า ดีกววดเข้า” [อะไรที่ดีให้กววดเข้า] แล้วกววดเข้าหาธิดาในประโยคหลังก่อนจะให้พร “ไปไสมาไสกะขอให้เจ้าปลอดภัย ผีอินางใต้ที่ตามติดกะให้หนีพ่ายออกห่าง ยามนอนให้ได้เงินมีน ยามตื่นให้ได้เงินแสน มีเสียวมีแวงเฮ็ดงานเด้อลูกเด้อ” [ไปไหนมาไหนก็ขอให้ปลอดภัย ผีตัวไหนตามอยู่ก็ขอให้ออกห่าง ตอนนอนขอให้ได้เงินหมื่น ตอนตื่นขอให้ได้เงินแสน สุขภาพแข็งแรง มีเรี่ยวแรงทำงานนะลูก]

ธิดายกมืออีกข้างขึ้นไหว้ด้วยหัวใจพองโต เรื่องหนึ่งที่ชอบอย่างมากคือคนเฒ่าคนแก่มักจะให้พรเป็นบทกลอนเหมือนทำนองเพลง ฟังแล้วรื่นหู สัมผัสได้ทั้งความอบอุ่นและจริงใจอย่างท่วมท้น

“โชคดี ๆ” [โชคดี ๆ]

“ขอบคุณครับ”

กว่าคนแก่จะทยอยมาผูกแขนนาคกับบรรดาเพื่อนนาคเสร็จเวลาก็ล่วงเลยไปครึ่งชั่วโมง ทั้งห้ามองสายสิญจน์บนข้อมือสองข้าง พลังถอนหายใจด้วยความโล่งอก เหลือแค่อาบนํ้ามนต์คนละสามชั้นก่อนอาบนํ้า และรอให้ถึงพรุ่งนี้เช้าค่อยออกจากบ้าน ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ทำตามได้ยาก เพราะพวกเขาไม่ได้ตั้งใจจะออกไปไหนกันอยู่แล้ว

“พอหมอไปไหนแล้ววะ” ชุนชะเง้อมองรอบบ้าน เห็นว่าหายไปแล้วแต่ก่อนเริ่มพิธีบายศรีสู่ขวัญ

“คุยกับพวกมึงเสร็จก็น่าจะกลับเลยมั้ง บอกว่าพรุ่งนี้ไปเจอกันที่วัดที่ภูวขเลย เห็นว่าจะไปวัดที่ถูกไปจำวัดด้วย พอหมอเป็นศิษย์หลวงพ่อนั่นเหมือนกัน” เจมส์บอกเพื่อน

“เขาไล่ผีแม่มา้ยไปแล้วจริง ๆ ไซ้ไหมวะ” ภัทรกระซิบถามด้วยความกลัว

“คงจั้น ภูเห็นไปรูดก้านมะยมต้นหน้าบ้านติดมือไปด้วย น่าจะเอาไปตีผีแหละมั้ง” นาคตอบเสียงเนือยๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติ ก่อนตัวตายเป็นดวงตาดันเหตุ “มึงก็ระวังไว้หน่อยไอ้ซุน ปากยิ่งพล่อยๆ อยู่ ทำเป็นเล่นไปได้ รอบที่แล้วก็เกือบพากันตัวร่นรยยกแก๊ง”

“กุขอโทษคร้าบ”

“ว่าแต่ไอ้ธิดี มึงไม่รู้ตัวเธออะว่ามีผีคุ้มอยู่” เจตามอย่างแปลกใจ ไม่สั่นทิดประเพณีกับความเชื่อทางภาคอีสานเท่าไรนัก

“กูรู้ว่าผี แต่ไม่ได้ใส่ใจ”

“อ้าว ทำไมวะ”

“ตามกับยายเป็นคนไหว้ตลอด พ่อพวกแกเสีย แม่ก็มารับกูไปอยู่กรุงเทพฯ ด้วยตั้งแต่สิบขวบ ที่จริงตอนเข้าก่อนกูจะตอบแชตพวกมึงวันนั้น มีพระสงฆ์รูปหนึ่งทักกูเหมือนกัน บอกให้ทำบุญให้คนที่คุ้มครองกูอยู่เพราะเขากินบุญเก่าจะหมดแล้ว กูเลยต้องสละใจที่เพิ่งซื้อใส่บาตร”

“นั่นไง”

“สาธุ” ภรรยาถือมือไหว้ท่วมหัว “ขอบคุณที่ปกป้องพวกเรานะครับ”

“มึงก็ทำบุญให้เขาหน่อยดิวะ มีของรักษาดีนะเว้ย ยิ่งงี้ก็มีคนคอยคุ้มครอง” เจมส์ตบ่าเพื่อน

“เออ”

นั่งคุยกันต่อได้สักพัก พ่อเจมส์ก็มาขอให้ไปช่วยขนของขึ้นท้ายรถกระบะเพื่อเตรียมแห่นาคไปวัดวันพรุ่งนี้ กลายเป็นว่าพวกเขาก็ได้เดินเก็บโต๊ะเก็บเก้าอี้ที่วางกระจายให้เข้าที่เข้าทางไปด้วย

กว่าจะเสร็จเวลาก็กว่งเลยไปจนถึงช่วงค่ำ ความสับสนร้อนบริเวณแผ่นหลังทำให้ริ้วริบขอตัวไปพักในห้องแอร์เย็นๆ แทนที่จะเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อนที่ตรงไปกินไปดื่มกับญาติของนาค

ล้างคราบเหงื่อออกจากใบหน้าแล้ว เขาก็ตรงเข้าไปในห้องนอน

นอนเช็คไฟล์วิดีโอจากกล้องโกโปรอีกที ผลคือเป็นเหมือนเดิม นึกแปลกใจว่าเพราะอะไร ทั้งที่ไฟล์ก่อนหน้านี้และหลังจากนั้นใช้ได้เป็นปกติ เสียแค่ตอนพ่อบอมนอนหลับปรากฏตัว รวากับรายนั้นเล่นดนตรีให้ถ่ายไม่ได้

จะว่าไปแล้วก็น่าฟังอยู่ไม่น้อย

เดชนั้นเป็นหมอธรรมทั้งที่อายุเพียงสามสิบสอง ทว่ามีวิชาอาคมแก่กล้า มีแต่คนเคารพนับถือ เจมส์เล่าให้ฟังว่าทุกครั้งที่เกิดเรื่องอาเพศ คนในหมู่บ้านทั้งไกลใกล้จะพากันแห่แหนไปขอความช่วยเหลือตลอด ป้าข้าแตกก็เรียก ปราบผีปอบก็เรียก ซึ่งด้านที่พ่อบอมนอนหลับชิวชาญอย่างมากคือการถอนของ

“ตอนกูโดนผู้หญิงทำเสน่ห์ใส่ กูก็ได้พ่อบอนี่แหละถอนให้” เจมส์เล่าด้วยความศรัทธา “มึงไม่สังเกตหรือว่ากูชอบพกผ้าถุงแม่ไปไหนมาไหนด้วยตลอด พ่อบอนบอกว่านี่แหละโคตรศักดิ์สิทธิ์”

“แล้วกูต้องทำไงวะ แม่กูมีแต่ผ้าขนหนู” ชุนถามเจมส์

“ไอ้ครั้นกูจะขำจิงหะนี่ มันก็ยังงี้ๆ อยู่”

“เฮ้อ ก็แม่กูไม่ได้ใช้ผ้าถุงนี้หว่า”

“อย่าว่าแต่แม่มันเลย แม่กูก็ด้วยเหมือนกัน”

“งั้นมึงลองถามพ่อบอนดูว่ามีเบ๊ยกแก่ให้เช่าไหม แต่ได้ข่าวมาว่า พักนี้ไม่ค่อยปลูกเสกของเท่าไร ยันต์สักใบก็ไม่เขียน เคยมีคนมาขอบูชาแล้วเอาไปขายต่อแพงๆ พ่อบอนไม่ชอบ นานทีถึงจะทำ ปีละครั้งมั้ง ไม่ก็ทำให้คนที่จำเป็นต้องมิจริงๆ พอลูกศิษย์ลูกหาจะให้ค่าครู พ่อบอนก็บอกให้เอาไปบริจาควัดเล็กๆ เป็นค่าน้ำค่าไฟแทน ไม่ก็เก็บไว้รอทำบุญช่วงมีงานกุสินงานผ้าป่า”

ขณะหวนคิดถึงบทสนทนาที่คุยกับเพื่อน คำบอกเล่าของตายายก็ลอยผ่านมาในหัว หมอธรรมมักจะสืบทอดวิชากันในสายตระกูล รับครูต่อกันมากกว่า น้อยมากที่จะไปขอเป็นเอง บางคนเรียนแล้วก็เป็นไม่ได้ รักษาคนจากโรคภัยที่เกิดจากสิ่งทวิวิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้

ก็มากมาย

พอหมอตี๋น่าจะเกิดในครอบครัวคนมีบารมีพอสมควร อายุสามสิบสองถือว่ายังน้อยมากสำหรับการเป็นหมอธรรมที่มีวิชาอาคมแก่กล้า

ระหว่างนั่งคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศก็ดังเปลือกตาธิวให้หนาวลง หนาวลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งเขาพลอยหลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยอย่างไม่รู้ตัว...

“ไอ้ธิดี ออกไปกิน--ข้าว มันหลับอยู่วะ”

“สงสัยคงเหนื่อยมั้ง”

“เอาใจ ให้ปลุกไหม”

“ไม่ต้องปลุก ปล่อยมันนอนไปเหอะ ตื่นแล้วคงออกมากินเอง”

“โอเค”

เดี๋ยวก่อน! ไอ้ภักตร์! ไอ้ซุน! ภูไม่ได้หลับ!

ธิดารับรู้ทุกความเคลื่อนไหวรอบตัวเพราะตื่นก่อนที่เพื่อนจะเปิดประตูเข้ามาเรียกไปกินข้าวเสียอีก

แต่ติดตรงที่ว่าลิ้มตาและอ้าปากขานตอบไม่ได้ ร่างกายทุกส่วนแข็งทื่อ ขยับตามที่จิตได้สั่งการไม่ได้แม้แต่นิดเดียว แขนขาชาเหมือนถูกของหนักทับมาเป็นเวลานาน ความเย็นยะเยือกแทรกเข้ามาถึงกระดูกที่อยู่ใต้เนื้อหนังมังสา เขานอนราบอยู่กับพื้นราวกับว่ามีพันธนาการที่มองไม่เห็นดึงให้จมลงสู่ห้วงธรณี

จังหวะหนึ่งในภาวะกึ่งเป็นกึ่งตาย อาการปวดแสบปวดร้อนกลางหลังก็เล่นงานอีกระลอก ธิดาส่งเสียงอื้ออึงในลำคออย่างทรมาน เพราะหายใจไม่ออก ตัวเริ่มสั่นสะท้านอย่างน่ากลัว เหงื่อผุดตามไรผมเป็นเม็ด ๆ และไม่ว่าเขาจะพยายามลิ้มตาอ้าปากเพื่อร้องขอความช่วยเหลือมากเท่าไร ร่างกายยังปั่นป่วนเหมือนใกล้จะระเบิดเต็มทน

“มึง!”

จับพลันเสียงกังวานหูก็กระซกเปลือกลอดตาหนัก ๆ ของริวให้เปิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งวินาทีต่อมาเขาก็ได้คำตอบแล้วว่าทำไมร่างกายถึงแข็งเป็นหิน

“ไฟพามึงนอนสับหัวแลง!” [ใครสอนให้มึงนอนตอนหัวค่ำ]

ชายชราหนุ่มขาวหม่นขาวคนหนึ่งกำลังยืนเหยียบบอกริวไว้บนหน้าเหยี่ยว่นปรากฏความดุตันขณะนั้นมืดลงมาขึ้นนิ้วจิ้มลงบนหน้าผากทว่าแวตกลับไม่มีความอาฆาตมาดร้าย แค่เหมือนผู้ใหญ่ต่อว่าเด็กน้อยยามพูดไม่ฟัง

“อย่านอนสับหัวแลงอีก จื่อไว้!” [อย่านอนตอนหัวค่ำอีก จำไว้]

ผีปู้ผีตาบ้านเจมส์คงมาสั่งสอนและเตือนให้รู้ว่าไม่ควรนอนยามโพล้เพล้ เนื่องจากมีความเชื่อว่าเป็นช่วงเวลาที่ประตูอีกมิติหนึ่งกำลังเปิดออก

เมื่อพูดจบร่างโปร่งแสงก็กลายเป็นภาพเลือนราง จางลง และหายวับไปในที่สุด

“เฮือก!”

พอออกซิเจนวิ่งกลับเข้าสู่ระบบหายใจ ริวถึงกับสะดุ้งหลุดออกจากภาวะตัวชา เขานั่งหอบแฮกจนตัวโยน รีบยกมือปาดเหงื่อบนใบหน้าแล้วตั้งสติ

เพิ่งกล้ายอมรับว่าเมื่อครู่โดนผีอำ ปฏิเสธไม่ได้เพราะเห็นตัวเป็น ๆ แม้ว่าอาการคล้ายกันนี้จะเคยเกิดขึ้นกับตัวเองหลายครั้งแล้วแต่ไม่มีครั้งใดเห็นเป็นตัวเป็นตนแบบเมื่อครู่ ถึงไม่อยากเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง แต่น้ำหนักที่กดลงบนแผงอกจนแดงเถิกยามถกเสื้อขึ้นดูก็ไม่ใช่ว่าเรื่องล้อเล่นแต่อย่างใด

การต่อสู้กับผีบ้านผีเรือนทำริวแทบหมดแรง เขาลุกขึ้น ตรงไปยังห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา แล้วเดินออกไปข้างนอกเพื่อหาข้าวหาปลากิน

“เฮ้ย ไอ้ริ ตื่นแล้วเหวอะ มากินข้าว ๆ พวกกูเก็บไว้ให้อยู่” กลุ่ม

เพื่อนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะหินอ่อนใต้ต้นมะขามตะโกนเรียก

“มีอะไรกิน--”

ทว่าท้ายประโยคของคนทีเพ็งจะโดนผีอำกลับขาดหายไป
กะทันหันเมื่อดวงตาสังเกตเห็นวิญญาณตนหนึ่ง

ตั้งแต่เกิดมาในชีวิต นับเป็นครั้งแรกที่ริวาทเห็นชายในชุดนักรบ
โบราณด้วยตาเนื้อ เขาแต่งผ้าเตี่ยวสีแดงคล้ำเหมือนเปื้อนเลือด ทว่า
เนื้อตัวกลับไม่มีบาดแผล ยืนห่างจากโต๊ะที่เพื่อนนั่งอยู่สองช่วงแขน
ดวงตากับสีหน้ามีความเคร่งเครียด อ้าปากพะงาบพูดอะไรสักอย่างที่
หูคนฟังไม่ได้ยิน แต่ดูท่าว่าน่าจะเป็นเรื่องสำคัญ

“...”

ริวาทลื่นน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ ใจเต้นตุบๆ อย่างน้อยก็ยัง
ดีตรงที่ไม่มาให้เห็นแบบละเทะ เขาเดินเข้าไปหาเพื่อน พยายามข่ม
ความรู้สึกประหลาดในหัวอกไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉย

ทว่าพอหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้หินอ่อนได้ ชายในชุดนักรบ
โบราณก็ย่อตัวลงกับพื้น คลานเข้าเข้ามาหาด้วยท่าที่ราวกับตนมียศสูง
ศักดิ์ ยกมือขึ้นไหว้ท่อมหัวด้วยท่าทางเหมือนในละครจักรๆ วงศ์ๆ
ตอนเช้า ก่อนจะขยับปากให้อ่านได้ว่า...

‘วันพรุ่งนี้อ้อออกจากบ้านนะขอรับ’

ไม่ออกไม่ได้ดี พรุ่งนี้ต้องแห่หน้าเข้าวัด...

พิธีเริ่มช่วงสายๆ โดยการให้ภาคขึ้นป็นั่งทำยกรกระบะที่
ตกแต่งด้วยผ้าจับจีบงดงาม มีสัปทนหรือร่มของพระที่พ่อเจมส์ไปยืม
จากทางวัดมาใช้กางบังแดดให้ บางพื้นที่มักจะใช้สิ่งนี้วัดว่าลูกหลาน
ใครมีหน้ามีตากว่ากัน จะว่าอวดกันกลายๆ ก็ถูก ยิ่งได้สัปทนพระดังๆ
มาใช้ในงานบวชได้ยิ่งดี

ประจวบเหมาะกับเป็นวันสงกรานต์วันแรก สองข้างทางจึงเต็ม
ไปด้วยป้อมเล็ก ๆ ของคนที่ออกมาเล่นน้ำ กล้องที่เหมาะสมกับงาน

สมบุญสมบันคือโกโปร เจ็บหน้าที่เก็บภาพ ส่วนธิดา ชุน ภัทร พากัน
เดินข้างรถไปพร้อมนาค ปล่อยให้บรรดาพี่ป้าน้าอาารำวณอยู่ข้างหน้า

จังหวัดนครราชสีมาจากวงกลองยาวชวนให้ยกมือขึ้นฟ้อน
ระยะทางจากบ้านเจมส์ไปถึงวัดยาวประมาณสองกิโลเมตรแต่กลับใช้
เวลาเดินทางร่วมชั่วโมง ทุกคนพากันเดินแบบหน้าสามหลังสอง และ
เล่นน้ำบ้างอะไรบ้าง อีกทั้งระหว่างทางยังมีคนโบกให้จอดรถเพื่อมา
ร่วมทำบุญเข้าวัดโดยวางเงินใส่ขันเงินใบใหญ่ที่ธิดากอดไว้อยู่ตลอด

“ผู้บ่าว ขอประแป้งแน๊จ้”

ธิดายิ้มกว้าง เอียงแก้มให้อย่างไม่ถือตัว

ใบหน้าเพื่อนนาคเต็มไปด้วยแป้งที่สาวน้อยสาวใหญ่ทั้งหลาย
ແ່ແທນกันเข้ามาประแป้งนุ่มหล่อ เสื้อผ้าเปียกโชกเหมือนตักน้ำ โชค
ดีที่เอาโทรศัพท์มือถือใส่ซองพลาสติกไว้แล้ว เพราะรู้ว่าวันนี้คนเริ่ม
ออกมาเล่นสงกรานต์กัน

กว่าจะเดินทางไปถึงวัด ทั้งหมดก็กลายเป็นกุ่มขุบแป้งทอด โอง
น้ำคือจุดแรกที่ทั้งสี่ตรงไปล้างหน้าล้างตา พานให้คนเฒ่าคนแก่มอง
แล้วหัวเราะร่วนอย่างชอบใจ จากนั้นก็พากันเดินแห่นาครอบโบสถ์อีก
สามรอบ ซึ่งรอบสุดท้าย ธิดาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเก็บภาพตอน
เพื่อน ๆ แยกกันเก็บเหรียญโปรยทานเพื่ออัปในอินสตาแกรม

“มินเนียนอันนั้นของกู กูเจอก่อน”

“กูเร็วกว่า” พวกเขาแย่งกันเหมือนเด็ก ๆ

เนื่องด้วยสภาพที่ไม่สำรวจ เพื่อนนาคจึงเข้าไปนั่งในโบสถ์ด้วย
ไม่ได้ ทั้งสี่รอกข้างนอกพร้อมกับญาติ ๆ ที่ส่วนใหญ่ก็เหลือแค่คนเฒ่า
คนแก่อยู่รอกกราบพระใหม่ บางส่วนหนีออกไปเล่นน้ำดับความร้อน
นอกวัดแล้ว

“เมื่อเข้ากุหลิมถามเพราะมัวแต่รุ่น ๆ” ภัทรเปิดประเด็น “มึงยัง
ฝันอยู่ไหม”

“ไม่” ธิดาส่ายหน้า

“ไม่ฝันสองคืนแล้ว ถูกปะ” ชุนเล็กคิ้ว

“เออ”

“ผีปู่ผีย่าบ้านพระอาจจะดี”

“ดีดี เมื่อวานตอนเย็นยังมาเหยียบบอกกูอยู่เลย”

“เฮ้ย!” อีกสามคนอุทานพร้อมกัน ก่อนจะรีบปิดปากเมื่อนึกได้ว่าอยู่ในวัด

“ทำไมวะ” เจกระซิบถามเสียงเครียด

“กูเพลอหลับไปตอนหัวค่ำ” ธิวพยับพยับหน้าไปทางภทกับ ชุน “ตอนมึงสองคนเปิดประตูเข้ามาเรียกไปกินข้าว ที่จริงกูตื่นแล้วนะ ได้ยินทุกคำที่พวกมึงคุยกัน แต่ขยับตัวไม่ได้เพราะเขาเหยียบบอกกูไว้อยู่ จมหน้าผากกูด้วย บอกว่าย่านอนตอนหัวค่ำ มันไม่ดี”

“โอ้ย กูชนหัวลุกไปหมด” ชุนยกมือสาธยาย “มึงไม่กลัวเลยหรอวะไอ้ธ”

“ตกใจมากกว่าวะ แต่เขาไม่ได้มาทำอะไร แค่มาดู”

“กูกลัวะ” ภททอดเจที่นั่งข้างๆ “มาอุบลฯ ได้แค่สองวัน กูเข้าใกล้เรื่องผีมากกว่าทั้งชีวิตรวมกันอีก”

ขณะนั่งคุยกันอยู่นั้น ตาของธิวเหลือบไปเห็นอัลพาร์ดสีดำคันโตเคลื่อนตัวเข้ามาจอดในบริเวณวัด รู้ได้ทันทีว่ารถใคร ทว่าคนที่ลงมาคราวนี้ไม่ได้มีแค่พ่อหมอเทศน์คนเดียว ยังมีอีกคนตามลงมาด้วย มองไม่เห็นว่าเป็นหน้าตาเป็นอย่างไรเพราะเจ้าตัวยกมือป้องบังแดดไว้ แต่ผู้ชายคนหลังตัวเล็กและหุ่นเพรียวกว่ามาก ที่เหมือนกันคือผิวขาวราวกับหยวกกล้วย

“อ้าว พ่อหมอ ฟ้าวแหะๆ” [อ้าว พ่อหมอ รีบเร็ว]

“นาคเข้าโบสถ์แล้วเบาะครับ” [นาคเข้าโบสถ์แล้วเหอครับ]

“เข้าไปแล้วจ้า ฟ้าวไปๆ” [เข้าไปแล้วจ้า รีบไปๆ]

จากคำบอกของญาติผู้ใหญ่ คนที่เพิ่งมาถึงก็รีบวิ่งเข้าโบสถ์โดยมีใครอีกคนตามเข้าไปติดๆ ธิวมองแผ่นหลังชายในชุดผ้าฝ้ายสีขาว

กับกางเกงยีนสีฟ้าทางด้านหลังไปจนลับสายตา

ราวชั่วโมงกว่าต่อจากนั้น พระใหม่ก็ปรากฏตัวที่หน้าประตูโบสถ์ ความสว่างามของเพื่อนยามอยู่ในผ้าเหลืองทำให้ภัทร เจ ชุน ธิรา มองด้วยความเลื่อมใส ขอให้พ่อของพระช่วยถ่ายรูปเก็บไว้ให้เป็นทีระลึกหลาย ๆ รูป แม้ว่าเสื้อผ้าและทรงผมจะเลอะเทอะจากการโดนน้ำและแบ่งมากแค่ไหนก็ตาม

“ออรากะจัดกระจายมากครับพระ สว่างวาบเลยทีเดียว” ภัทร ก้มจับเท้าพระ

พระเจมส์ยิ้ม ก่อนถามด้วยท่าที่สำรวม “พวกโยมจะตามไปส่งถึงวัดนูนด้วยหรือ สภาพแบบนี้ไม่ต้องไปก็ได้เนะ อยากไปเล่นน้ำก็ไปเถอะ”

“อยากไปส่งครับ เห็นว่าวัดติดกับแม่น้ำโขงเลยว่าจะไปเที่ยวด้วย เดี่ยวนั่งท้ายกระบะไป”

“งั้นก็ตามนั่น”

ทั้งสี่ป็นขึ้นหลังรถกระบะของญาติพระซึ่งจะขับไปส่งยังวัดที่จะไปจำวัดระหว่างบวชเจ็ดวัน จังหวะเดียวกันดวงตาของธิดาก็เห็นว้อลพาร์ดสีดำเคลื่อนไหวตัวแซงนำหน้าไปก่อนแล้ว นึกออกตอนนั้นว่าพ่อหมอเดชนั้นจะไปวัดอีกแห่งด้วยเพราะเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดังที่นั่น

พ่อพระเจมส์บอกว่าการเดินทางไปยังวัดปากแซงซึ่งตั้งอยู่ในอำเภอนาตาล ไขว่เวลาราวยี่สิบนาทิต แต่จริง ๆ แล้วนานกว่านั้นเป็นเท่าตัวเพราะโซเฟอรจอดแวะข้างทางให้สาวน้อยหนุ่มน้อยประแบ่งสาดน้ำใส่แก๊งหนุ่มหล่อด้านหลังกันอย่างเต็มที่ เสื้อผ้าที่เพิ่งจะกลับมาหมาดก็เปียกไปหมด ทั้งสี่คนชุ่มฉ่ำตั้งแต่หัวจดเท้า คุณกันว่ารู้อยู่ยกโองขึ้นมาไว้หลังรถก็ดี

พอเดินทางไปถึงที่หมาย ทั้งหมดก็รีบกระโดดลงจากท้ายรถกระบะ สะบัดผมเปียก ๆ ใส่กันเหมือนลูกหมาเพิ่งตกน้ำ เช็ดคราบเปื้อนออกจากใบหน้าหมดแล้วก็พากันเดินชมบรรยากาศรอบวัดขณะพระ

ใหม่กับพ่อตรงไปคุยกับเจ้าอาวาสที่กุฏิด้านใน

วัดนี้มีความสงบร่มรื่นและอยู่ติดริมแม่น้ำโขง คนที่เพิ่งเคยเห็นแม่น้ำสายใหญ่กับตาเป็นครั้งแรกถึงกับอ้าปากค้างเพราะอึ้งกับความกว้าง ถึงจะมีบันไดให้เดินลงไปยังชายหาดด้านล่าง แต่ก็ไม่มีใครกล้า เพราะน้ำดูเชี่ยวอย่างมาก แปลกที่ถึงหน้าแล้งแล้วแต่น้ำยังเยอะอยู่

“พวกโยมมาจากกรุงเทพฯ กันหรือ” เสียงพระสงฆ์รูปหนึ่งเรียกทุกคนให้หันไปมอง เห็นแล้วชายหนุ่มทั้งสี่รีบยกมือไหว้

“เพื่อนผมเพิ่งบวช จะมาจำวัดอยู่ที่นี่ครับ” เจตอบ

“อ้อ พระเจมส์ใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“ดี ๆ” พระท่านว่า “ไหน ๆ ก็มาถึงที่นี่แล้ว อย่าลืมไปไหว้พระใหญ่ด้วยได้อ้อ”

“ครับ”

พระใหญ่ที่ว่าคือพระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ พระประธานองค์โตที่ชาวบ้านในอำเภอแถบนี้และพี่น้องชาวลาวศรียาและนับถืออย่างมาก

เพียงแค่ก้าวเท้าเข้าไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ความเย็นยะเยือกก็ราวผ่านศีรษะของธิดาลงไปจนถึงท่อนขา เขาก็กราบสามครั้ง ท่องนะโมสามจบ กรวดตามองบทสวดบนป้ายหินแล้วว่าตามันเสร็จแล้ว จึงก้มลงกราบอีกครั้ง ซึ่งตอนก้มลงเป็นครั้งสุดท้าย ความปวดแสบปวดร้อนบนแผ่นหลังก็ทำให้ต้องเบ้น้ำอย่างออกล้นไม่ไหว

“เดี๋ยวจะไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ” ธิดาบอกเพื่อนแล้วรีบเดินออกไปในทันที

เจ้าของร่างสูงเดินหามุมอับสายตาเพื่อให้ตัวเองแสดงความเจ็บปวดผ่านทางสีหน้าได้โดยไม่มีใครเห็น ธิดาสูดปากสูดคอกอย่างทรมานถึงกับยืนหลังแอ่นพักใหญ่เพราะรอบนี้รุนแรงกว่าหลายรอบที่ผ่านมาเหมือนพระอาทิตย์จ่ออยู่ข้างหลัง แสบจะโดนเผาสดอยู่รวมร้อ

เรื่องที่พระเคยทักคืออะไรกันแน่ แล้วเกี่ยวอะไรกับอาการนี้

เขายืนนึกหาคำตอบขณะร่างกายร้อนระอุด้วยความทรมาณ
ทว่าความแสบร้อนในตัวก็เริ่มเบาลงเมื่อสังเกตเห็นใครคนหนึ่งที่ยืน
ห่างออกไปราวสิบเมตร

ชายในชุดขาวและกางเกงยีนสีฟ้าคนนั้นกำลังย่อตัวเก็บดอก
ลีลาวดีบนพื้นขึ้นมามากม จากการแต่งตัวทำให้รู้ว่าเป็นคนที่ลงมาจาก
อัลพาร์ดสีดำพร้อมกับพ่อบุญมาเดชน์ ริวายนมองอีกฝ่ายยกดอกไม้
หอมขึ้นทัดหูดอกหนึ่ง ก่อนจะย่อตัวลงเก็บอีกหลายดอกจัดเป็นช่อ
เล็กๆ พร้อมกับวาดรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้า

ราวกับท่วงทำนองนั้นตรึงสายตากันไว้ได้ด้วยมนตร์สะกดอะไรสัก
อย่างนานร่วมนาทียิ่งมองใจยิ่งเต้นแรงขึ้น แรงขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนจะ
กระดอนออกมาข้างนอกให้ได้ กระทั่งจังหวะหนึ่งริวได้เห็นรอยยิ้ม
บนใบหน้าจิ้มลิ้มนั้นอย่างเต็มตายามเจ้าตัวเป็นกรอบหน้ามองตรง
มาทางตน

วินาทีที่มองตากัน ทุกสรรพสิ่งรอบกายหยุดนิ่งและไม่มีอะไร
เคลื่อนไหว เสียงลมหวีดหวิวเบาลงจนได้ยินหัวใจเต้นตุบ ๆ คราวนี้มา
พร้อมความเจ็บเสียดตรงชั่วหัวใจของริวที่แทรกขึ้นมากะทันหัน ส่งผล
ให้ต้องยกมือขึ้นลูบอกซ้ายพลางขมวดคิ้วด้วยความงุนงง

เขาก็มลบลสายตาคู่แวบหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้ามองอีกครั้ง

ทว่าวินาทีที่ตั้งใจจะสบตากันอีกรอบ รอยยิ้มงดงามบนใบหน้า
หวานหยดกลับเลือนหายไปพร้อมกับดอกลีลาวดีในมือที่ร่วงหล่นลง
บนพื้น ก่อนจังหวะต่อมา เจ้าตัวจะรีบวิ่งไปทางอื่นด้วยความรีบร้อน...

“พีเตชั่น!”

พอรู้ตัวว่าเสียมารยาทเพราะตะโกนเรียกพี่ชายที่กำลังนั่ง
สนทนากับพระผู้ใหญ่ ซึ่งท่านก็นั่งอยู่บนขอบปูนที่ก่อไว้รอบใต้ต้นไม้
ยักษ์ ดิณณ์ถึงกับกลาเข้าไปนั่งบนเสื่อที่ถูกปูไว้บนพื้น แล้วก้มกราบ

นมัสการพระคุณเจ้าอย่างเร่งรีบ ก่อนจะเบนสายตาไปทางพี่ชายที่เล็กค่อมมองพลางถามด้วยเสียงนิ่งๆ

“มีอะไร”

“คือดิฉัน ดิฉันเห็น...”

เดาจากความซัดเผือดบนแก้มและแววตาตื่นตระหนก คนเป็นพี่ชายก็รู้ได้อ่านองเห็นอะไร เศษนี้จึงดวงตาคู่สวยของดิฉันครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยกมือประนมกลางอกแล้วหันหน้ากลับไปทางพระผู้ใหญ่ที่เคารพอีกครั้ง ยังไม่ทันบอกกล่าว ท่านก็พูดด้วยรอยยิ้มราวกับหยั่งรู้ล่วงหน้าแล้ว

“มีอิหยังต้องเห็ดกะฟ่าวไปเห็ด มันสิบพันกาล” [มีอะไรต้องทำรีบไปทำ มันจะไม่ทันกาล]

“ครับ ญาติ” [ครับ หลวงพ่อ] ว่าแล้วเศษนี้ก็ก้มกราบครูผู้สอนอาคมหลายอย่างให้ไปช่วยเหลือชาวบ้าน เขาคลานถอยหลังออกจากเสือที่ปูนั่งแล้วลุกขึ้นยืน ไม่ถามรายละเอียดจากน้องชายเพราะเขาได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นจากการนั่งสมาธิเมื่อคืน

ร่างสูงสมส่วนเดินไปยังราวเหล็กของวัดที่ทำกันไว้ เขตหลังจากนั้นคือหน้าผาชันและโขดหินที่เอียงลาดลงไปยังแม่น้ำเชี่ยวกราก เขายืนหรีตามองกระแส่น้ำวนกลางสายน้ำพักหนึ่ง

“ไอริมันหายหัวไปไหนวะ บอกว่าจะไปเข้าห้องน้ำแล้วหายเฉย”

“วัดก็เล็กแค่นี้ มันจะ--”

“เพื่อนพวกมึงอยู่โน่น” เศษนี้กล่าวแทรกเสียงสนทนาที่ตั้งอยู่ด้านหลัง

ครั้นภัทร เจ ชุน รู้ว่าพ่อหมอเศษนี้พูดกับพวกตนจากการเบือนกรอบหน้ามาทางนี้ ทั้งหมดจึงเดินไปหาชายที่มีอายุกว่าไม่มาก ทว่ามีท่าทีน่ายำเกรงด้วยความกล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะถามเสียงลั่น

“ยะ...อยู่ไหนครับพ่อหมอ”

หมอธรรมที่หลายคนนับถือพยักพืดหน้าไปยังบันไดทางลงไป
แม่น้ำอันเขียวราวาก ดวงตาทุกคู่มองตาม เห็นพร้อมกันว่าเพื่อนที่กำลัง
ตามหาเย็นอยู่กึ่งกลางของบันไดหลายสิบขั้นท่ามกลางแดดร้อนจัดของ
ยามบ่าย

“เ้า มันจะลงไปทำอะไร--”

“มีคนดึงมันลงไป พวกมันรีบไปหาขึ้นมาก่อนมันจะโดนน้ำ ตอน
นี้ยังไม่ถึงเวลาของมัน” เชนน์บอกด้วยเสียงนิ่งๆ แต่ทำให้อีกสามคน
ตาโตเท่ากำปั้น สับตีนแตกวิ่งไปดึงคนที่เดินโง่งงลงบันไดกลางแดด
เปรี้ยงให้กลับขึ้นมาข้างบน

ภทถึงตัวริวเป็นคนแรก เขาริบบูดกระซกแซนเพื่อน แต่
แทนที่เจ้าตัวจะหยุดเพราะแรงดึงก็ไม่ใช่น้อยๆ ริวกลับไม่ขยับเขยื้อน
อีกทั้งยังพยายามจะเดินต่อไปโดยไม่สนคำทักท้วง เหมือนคนไม่มีสติ
อย่างไรร้อย่างนั้น

“ไอ้ริ!”

ริวตาเบิกค้าง เอาแต่จ้องไปยังแม่น้ำเขียวราวากตรงหน้า

คล้ายกับทั้งสามเล่นชกเยือกกับแรงหนึ่งที่ยังมองไม่เห็นโดยมีร่าง
สมส่วนของริวเป็นเชือกป่าน ภทก้าวลงไปดันอกริวจากบันไดขั้นที่
ต่ำกว่าเพื่อไม่ให้เพื่อนก้าวขาหลงไปใกล้แม่น้ำ เจ็บซุนช่วยกันรั้งแขน
ซ้ายและขวา ยื้อยุดกันอยู่นานหลายนาทีแต่ไม่เป็นผล ยิ่งห้ามก็เหมือน
อีกคนยังมีแรงเยอะขึ้น

“พอหมอ! ช่วยด้วย! ตัวมันหนักอย่างกับหิน!” เจตะโกนขึ้นไป
บอกคนที่ยืนมองอยู่ตรงหัวบันได

ครันสิ้นเสียงขอความช่วยเหลือ ลมบ้าหมูหรือที่ชาวบ้านทาง
อีสานมักจะเรียกว่า ‘ลมหัวฤดู’ ก็ก่อตัวขึ้นในบริเวณวัดหลายลูกใน
วินาทีต่อจากนั้น เชนน์แหงนหน้ามองเศษฝุ่นที่ปลิวว่อนรอบกายโดย
มีน้องชายยืนเกาะเสาหลบอยู่ข้างหลัง

“พีเตชน พวกเขามาเย็นมองกันเต็มเลย” ที่ดินณพุดถึงไม้ไผ่คน

หากแต่คนฟังกลับยังอยู่ในท่าที่สงบทั้งที่รู้ว่ามีสายตาดัมภเวสีหลายตนกำลังจ้องมอง เดชน์เอี่ยมมือไปคว้าอะไรสักอย่างที่ลอยคว้างในอากาศด้วยกมือประนมกลางอก บริกรรมคาถาท่ามกลางสายลมและเศษฝุ่นอย่างไม่เกรงกลัว เขายืนนิ่งไม่ไหวติงราวนาทีกว่า ก่อนจะลืมหื้มตาขึ้นแล้วส่งสิ่งที่อยู่ในมือให้น้องชาย

“เอาไปโป๊ไปแปะกลางกระหม่อมผู้ชายคนนั้น”

“ครับ!”

ดิณณ์รีบตรงไปหากลุ่มผู้ชายที่ย้อยุดกันด้านล่างเพื่อทำตามคำสั่งพี่ชาย เขาก้าวขาลงขั้นบันไดที่ค่อนข้างชันอย่างระมัดระวัง จนกระทั่งสามารถเอี่ยมมือไปแปะโป๊ลงบนกลางศีรษะของชายที่เพิ่งเห็นหน้าค่าตากันวันนี้เป็นครั้งแรกได้

ครีน!

ท้องฟ้าส่งเสียงคำรามยามกลางวันแสกๆ ก่อนร่างกายที่แข็งทื่อเป็นหินของคนตรงหน้าจะอ่อนปวกเปียกจนเอนลงมาทับ

“ไอ้ฉี!”

ริวามดสติ โดยมีอ้อมแขนเรียวเล็กของดิณณ์ประคองรับไว้

๓

กรุ๊ปกลืนสึลาวตี

“ไอ้ธ!”

“สิ่งไฉนกูไฉนวะไอ้ธ!”

กลิ่นดอกไม้หอมดังธิดาออกจากภวังค์สีดำหนึ่กซึ่งที่กำลังกดทับอยู่บนตัว หูได้ยินเสียงคนร้องเรียกเหมือนลำโพงถูกหมุนปรับให้ดังขึ้นเรื่อยๆ จนก้องในโสตประสาท ดวงตามองเห็นท้องฟ้าเป็นเส้นตรงพร่ามัว ก่อนจะขยายออกกว้างจนกลายเป็นภาพใหญ่ชัดเต็มตาเหมือนเลนส์กล้องเปิดโหมดออโต้โฟกัส

“พ่อหมอ! ไอ้ธฟื้นแล้วครับ!”

“จับมันนั่งพนมมือ”

ธิดารับรู้สรรพสิ่งรอบตัวในเวลานั้น แต่ไม่สามารถบังคับแขนขาให้ขยับได้ตั้งใจ ทุกส่วนในร่างกายอ่อนล้าไปหมด อาการคล้ายกับตอนโดนผีอำ ทว่าต่างกันตรงที่ไม่ได้แข็งทื่อ เนื้อตัวเขาอ่อนปวกเปียกยามโดนจุดให้นั่งลง มีเพื่อนอีกสามคนช่วยกันจับมือสองข้างยกขึ้นประนมกลางอกตามคำสั่งของพ่อหมอที่น่าจะยืนอยู่ใกล้ๆ

ไม่ทันถามเอาคำตอบว่าจะทำอะไรต่อไป น้ำเย็นจัดก็ราดผ่าน

ศิระชะลงมา

คนนั่งพนมมือถึงกับตัวสั่นสะท้านยามถูกบีบขมับ ลูกตาหมุนคว้างในบ้ำ ลักอย่างในแผงออกธิดากำลังเดือดพล่านและเคลื่อนไหวไปมาอย่างปั่นป่วนเหมือนต้องการหาทางออก เขานั่งสั่นเป็นเจ้าเข้างานเกือบนาที ก่อนจะรู้สึกได้ว่ามีสิ่งหนึ่งถูกกระชากออกจากอกจนตัวกระตุกอย่างรุนแรง

เฮือก!

“ไอ้ธิดี!”

เสี้ยววินาทีต่อมา เจ้าของชื่อถึงกับนั่งหอบแฮกจนตัวโยกตัวโยน

ธิดาเพิ่งจะรู้ตัวว่าหลายนาทีก่อนหน้านี้หายใจได้ไม่เต็มปอดเหมือนถูกบีบหลอดลมไว้ เขายกมือสั่นเทาทำรอบคอ กวาดมองรอบกายอย่างตื่นตระหนก ก่อนจะขมวดคิ้วยามหันกลับไปมองเต็ชท์กับอีกคนที่ยืนหลบอยู่ข้างหลัง ต้นตอกกลิ่นดอกลิลาวดีที่จุดเขาออกมาจากภวังค์มืดดำน่าจะมาจากผู้ชายหน้าตาน่ารักคนนั้นแน่ๆ

“รู้สึกยังงี้มั้งวะมึง”

“ตอบพวกกูหน่อย”

“มึงยังอยู่กับพวกกูไหมเนี่ย”

เสียงเพื่อนจุดธิดาซึ่งนั่งประกอบสติที่แตกกระเจิงเข้าหากัน เขาไล่สายตามองภัทร เจ ชุน เรียงคน แล้วถามอย่างสงสัยเมื่อเห็นทุกคนหน้าซีดเป็นไก่ต้ม

“กูเป็นลมใช่ไหม”

“เป็นลมห่าอะไรละ นี่มึงไม่รู้ตัวเลยหรอ” เจถามอย่างตกใจ

“เกิดอะไรขึ้นวะ”

“พอหมอบบอกว่ามีคนจะดึงมึงลงไปโน่น” ภัทรอธิบาย มือยังคงเย็นเฉียบจากเหตุการณ์เหลือเชื่อที่เพิ่งประสบพบเจอ “พวกกูวิ่งไปลากมึงขึ้นมาจากบันได แต่มึงตัวหนักอย่างกับโดนหินถ่วงไว้ ดินะพ่อ

หมอมาช่วยไว้ทัน ไม่งั้นมึงตายห่าไปแล้ว”

“พวกกูสามคนทั้งจุดทั้งลากแต่มึงไม่ขยับสักนิด อย่างกับมีคนมาดึงมึงไว้จริง ๆ” ชุนอธิบายเพิ่มเติมด้วยสีหน้าจริงจัง

“ขนาดนั้นเลยเหรวะ” ธิวถามอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“เออติ เห็นกันตั้งห้าคน” เจพัยกพเปิดหน้าบอกอย่างเคร่งเครียด

“มึงทำอะไรได้บ้าง” เสียงหมอธรรมที่ชาวบ้านเคารพนับถือเต็มไปด้วยความเย็นยะเยือก ชวนให้ผองเพื่อนทั้งสี่นั่งขนลุก

คนถูกถามก้มหน้า กลืนก้อนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอพลางนึกหาคำตอบ ธิวนั่งเรียบเรียงเหตุการณ์ก่อนตัวเองจะมานั่งห่มะตรงนี้ กระทั่งเห็นว่าภาพสุดท้ายที่ไหลผ่านเข้ามาในความทรงจำครั้ง ๆ กลาง ๆ ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องราวแปลกประหลาดเลยแม้แต่น้อย

“ผมแอบยืนมองเขาเก็บดอกกลีลาวดีได้ต้นไม่ใกล้กับโบสถ์พระใหญ่” กรอบหน้าหล่อเหลาของธิวเบือนไปทางชายหน้าตาน่ารักที่หลบอยู่หลังเตชน์ “ร่างกายผมรู้สึกแปลก ๆ ตอนเราสบตากัน ผมเจ็บอกฝั่งซ้ายเหมือนโดนอะไรแทงเข้ามา แต่จู่ ๆ เขาก็ตกใจอะไรสักอย่างแล้ววิ่งหนีไป” ภาพต่อนั้นว่างเปล่า “แล้วผมก็ทำอะไรไม่ได้อีกเลย”

ทั้งที่พยายามนึก แต่กลับนึกไม่ออกว่าเหตุการณ์ต่อไปคืออะไร ความทรงจำกลายเป็นภาพดำเหมือนฟิล์มในกล้องโกโปรที่ใช้การไม่ได้ ไม่มีเค้าโครงเลือนรางผุดขึ้นมาให้คาดเดาได้แม้แต่นิดเดียว มาปะติดปะต่อภาพเข้าหากันได้อีกครั้งก็ตอนลืมหาดินขึ้นมาแล้วโดนเพื่อนจับนั่งพนมมือ

เตชน์ยืนกดสายตามองธิว เจียบไปนาทีกว่า ก่อนจะเอ่ยเรียกคนที่หลบอยู่ด้านหลังด้วยเสียงที่อ่อนโยนลงกว่าเดิม

“ติณณ์ บอกเขาไปว่ามองเห็นอะไร”

เจ้าของชื่อขยับออกมาจากแผ่นหลังชายตัวสูง ดวงหน้าจิ้มลิ้ม

ซิดเผือดเหมือนไม่เหลือเลือดหล่อเลี้ยงบนแก้ม และทุกครั้งที่ขยับตัว แม้เป็นการขยับก้านนิ้วขึ้นเกาท้ายทอย ริวจะได้กลิ่นหอมของดอก ลิลาวดีจากตัวเขาลอยมากระทบกับขนประสาธ พอได้มองหน้าใกล้ๆ ก็ยิ่งรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก เหมือนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน

“ผมเห็นวิญญาณนักรบโบราณ” เสียงติณณ์เบาหวิว “เขาถือดาบ ไว้ในมือสองข้าง พยายามปกป้องคุณจากสัมผัสที่พยายามจะเข้าไป ใกล้ แต่...แต่พวกนั้นมีเยอะมาก เขาสู้คนเดียวไม่ไหว ผมก็เลยรีบวิ่ง มาบอกพี่เดชน์”

“เฮีย!” ภัทร เจ ชุน อุทานพร้อมกันหลังได้ยินเรื่องราวน่าตกใจ

“ตอนนี้กูบอกไม่ได้ว่าสาเหตุเกิดจากอะไรมึงถึงมีผีจะมาเอาชีวิต แต่กูมีความรู้สึกว่าชีวิตมึงน่าจะเกี่ยวข้องกับแม่น้ำโขง และเขาไม่ให้กู เห็นภาพชัดๆ” เดชน์จ้องริวตาแข็ง “มึงเคยไปสาบานที่ไหนแล้วลืมหือเปล่า คนที่มาบอกกูให้ช่วยมึงไม่ใช่ นักรบโบราณ แต่เป็นอีกคนที่ ดูน่าจะมีพลังเยอะกว่านั้น เขามาให้เห็นแค่ดวงจิตสว่างๆ ไม่มีรูปร่าง”

“ผมไม่เคยสาบานสู่ผีลุ่มน้ำอยู่แล้ว” คนถูกถามส่ายหน้า “แต่เมื่อวานเขาเตือนผมอยู่”

“ใครเตือน”

“นักรบโบราณ ตอนหัวค่ำเมื่อวานเขามาให้ผมเห็น”

“เดี๋ยวนะ” ชุนมองเพื่อนตาโต “มึงเห็นตอนไหน”

“ตอนออกมานั่งกินข้าว เขายืนอยู่ใกล้ๆ กับโต๊ะหินอ่อนที่พวกเรา นั่งกันอยู่”

“โอ้เหี้ย แล้วเพิ่งมาบอกพวกกูตอนนี้เนี่ยนะ” ภัทรกับเจยกมือ ลูบแขนที่เส้นขนกำลังลุกชัน

“มันเตือนมึงว่ายังไง” เดชน์ถาม

“เขาไม่ยอมให้ผมออกจากบ้านวันนี้” ริวบอก “หรือ...เพราะเขารู้ว่าผมจะเจอเรื่องแบบนี้หรือเปล่า”

“กูไม่รู้ พอดีถาม มันก็หายไปแล้ว”

จังหวะที่เตชนันพุดจบสายลมก็พัดเศษฝุ่นกับใบไม้ปลิวว่อนจนทุกคนต้องยกมือขึ้นบังไม่ให้โดนใบหน้า คล้ายกับเกิดพายุย่อย ๆ ขึ้นราวนาทีกว่า ก่อนจะสงบลงในเวลาต่อมา

เตชนันมองเห็นบางอย่างจากการนั่งสมาธิเมื่อคืน การที่ริ้วมาอยู่ที่นี่เวลานี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มีหลายอย่างเลือนรางเกี่ยวกับการมาถึงของเขา แต่พรำม้วนบอกไม่ได้ว่าอะไรเป็นอะไร เบาะแสเดียวที่มองเห็นมีเพียงแม่น้ำสายตรงหน้าเท่านั้น

“ดวงมึงยังไม่ถึงฆาต แต่มีคนพยายามจะเอามึงไปได้ภายในสามวันเจ็ดวัน” หมอธรรมพุดด้วยเสียงราบเรียบ ราวกับเป็นเรื่องปกติที่พบเจอได้ในชีวิตประจำวัน “ถ้ามึงกลับไปอยู่กรุงเทพฯ มึงตายแน่ของรักษามึงหมดพลังเพราะกินบุญเก่าจนหมดและได้เวลาไปเกิดใหม่แล้ว เมื่อก็อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะปกป้องมึงได้”

“...”

การได้ยินว่าตัวเองจะตายในอีกไม่กี่วันข้างหน้าเป็นเรื่องประหลาดชวนให้ริ้วเกิดความวูบไหวงในอก จะมีสักกี่คนบนโลกนี้ที่รู้วันตายของตัวเอง ไหนจะเรื่องของรักษาที่จะไปเกิดใหม่นี้อีก ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้ยินเรื่องพวกนี้เข้าหูตอนมางานบวชเพื่อนที่อุบลฯ ไม่เชิงประหลาดใจด้วย แต่ก็เหมือนโดนหมัดตักเสยคางอยู่ไม่น้อย

ยอมรับว่ากำลังมึน ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อ

“มะ...ไม่มีทางช่วยมันได้เลยเหรอรครับ พ่อหมอ” ภัทรถามเสียงลั่น เจ็บซุนนั้งหน้าซิด ขอบตาแดงก่ำและใจแฉ่งไปหมดเพราะรู้ว่าเตชนันไม่ได้โกหก ท่าทางของเขาจริงจังเกินกว่าจะบอกว่าทุกอย่างเป็นเรื่องหลอกเด็ก

“มี แต่เพื่อนมึงจะเอาด้วยไหม ก็แล้วแต่มันจะตัดสินใจ”

การตัดสินใจเรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิตเกิดขึ้นภายในสิบนาที่ตรง
ใต้ต้นโพของวัดที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง มาจากแรงยุของภัทร เจ ชุน และ

พระเจมส์กับพ่อที่เดินมาคุยด้วยอย่างจริงจัง ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าอยากให้ตนรอดชีวิตมากกว่ากลับไปตายที่กรุงเทพฯ แม้ว่าทางเลือกเดียวที่มีอาจทำให้ชีวิตต่อจากนี้เจอความลำบากก็ตาม

บนรถของญาติพ่อพระเจมส์เจียบส่งคืนในขากลับ ไม่มีใครเปิดบทสนทนาขณะนั่งมองท้ายอัลพาร์ดที่ขับนำอยู่ข้างหน้า

จุดหมายปลายทางแรกที่ริวต้องไปคือบ้านพระเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าและเก็บข้าวของส่วนตัวที่นำมาด้วย นั่งเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ ไม่ได้เพราะเตชนี่ไม่อยากให้ใครก็ตามที่จ้องจะเอาชีวิตริวพาเขาไปหาคนอื่นที่ไม่รู้เรื่องราวต้องตกอยู่ในอันตรายไปด้วย

ทางเลือกเดียวที่มีคือริวต้องนั่งรถกลับไปเก็บของทุกอย่างเพื่อย้ายมาอยู่ที่อุบลฯ จะเรียกว่าเป็นการเริ่มต้นใหม่ได้หรือไม่ก็ยังไม่มั่นใจ ยังไม่รู้เลยว่าจะเจออะไรต่อจากนี้ แต่เดาเอาว่าคงเป็นเรื่องเหนือบินจินตนาการอย่างแน่นอน ขนาดเท้าเหยียบอุบลฯ ได้แค่สองวัน ยังมีเรื่องชวนขนหัวลุกเกิดขึ้นแทบจะทุกชั่วโมง

พอจอดรถหน้าบ้านพระเจมส์แล้ว เพื่อนสามคนก็พากันช่วยริวเก็บข้าวของ มั่นกะทันหันแบบที่พวกเขาพูดไม่ออก ได้แต่นั่งมองหน้ากันเจียบ ๆ ยกเว้นเจที่ปล่อยให้น้ำตาไหลโดยไม่สนใจจะเช็ดขณะยึดโน้ตบุ๊กของริวใส่กระเป๋า

“มึงจะร้องให้ทำไมวะไอ้เจ” ริวถามขณะถอดเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนไปสวมชุดที่แห้ง

“ก็ถูกลัวมึงตาย” คนถูกถามตอบเสียงแผ่ว “ตอนพวกกูช่วยกันลากมึงขึ้นมาจากบันได เหมือนมึงกลายเป็นอีกคนที่พวกกูไม่รู้จักไปเลย”

“จริง” ภัทรพยักหน้าเห็นด้วย “ยิ่งพอมึงเล่าว่าก่อนหน้านี้ฝันเห็นแต่พระจันทร์มาจะเป็นเดือน กูก็อดคิดไม่ได้ว่านี่เป็นเรื่องที่มึงต้องมาเจอตั้งแต่แรกแล้วหรือเปลววะ มึงมานอนอุบลฯ ได้สองคืนแล้วแต่ไม่ฝันถึงเลย”

“เออวะ จริงด้วย”

“เอาน่า พวกมึงก็อย่าเครียดกันมาก ภูมิหนทางรอดแล้วไง กลับมาเจอกันอีกทีพวกมึงอาจจะต้องเรียกว่า ‘พ่อหมอริวา’ แล้วก็ได้เตรียมตัวกราบกุได้เลย” แม้พยายามจะพูดติดตลกเพื่อให้บรรยากาศดีขึ้น แต่ริวารู้ว่าไม่ได้ช่วยสักนิดเดียว สีหน้าเพื่อน ๆ ยังคงหวาดหวั่นกับเรื่องที่พ่อหมอเทศน์หักเป็นอย่างมาก

“เป็นเพราะกูหรือเปล่าวะ” ชุนโทษตัวเอง “ละ...ถ้ากูไม่พูดลอย ๆ ชวนผีแม่ม่ายขึ้นรถตั้งแต่ตอนแรก เรื่องอาจจะไม่จบลงแบบนี้”

“ไม่ใช่ความผิดมึงหรือกุน” เจตบ่าเพื่อน

“มึงอย่าโทษตัวเองดิ เรื่องที่ถูกต้องเจอไม่เกี่ยวกับตรงนั้นหรือ” ริวابلอบเพื่อนแล้วกวาดตามองข้าวของตรงหน้า

ที่พกมาทริบนี้มีแค่เครื่องมือทำกินฉบับย่ออย่างโน้ตบุ๊กกับกระเป๋าสื่อผ้าอีกใบ พอดว่าทุกอย่างขึ้นมาสะพายแล้ว ริวก็ก็นอนออกไปข้างนอกโดยมีเพื่อน ๆ ตามไปส่งถึงอัลพาร์ดสีดำคันโตซึ่งจอดรออยู่หน้าประตูบ้าน เห็นเทศน์กำลังยืนคุยกับพ่อพระและน้องชายด้วยสีหน้าจริงจัง

“น้องภูจะนั่งไปเป็นเพื่อนมึงด้วย” เขาหันมาบอกด้วยเสียงราบเรียบ “ไปถึงนู่นแล้วรีบขนข้าวของจำเป็นของมึงขึ้นรถมาให้หมด”

“ครับ”

“ให้ผมตีรถกลับมาเลยแม่นป่ครับ” [ให้ผมตีรถกลับมาเลยใช่ไหมครับ] คนขับรถที่นำจะรุ่นราวคราวเดียวกันเอ่ยถาม

“เออ แต่มึงป่ต้องฟาว เมื่อยกะแวนนอนพัก” [เออ แต่มึงไม่ต้องรีบ เมื่อยก็แวนนอนพัก]

“พี่เทศน์ครับ แล้วเรื่องนั้น--”

“ไม่มีอะไรหรอก ตีถนนไม่ต้องกังวล” พ่อหมออุบหัวน้องชายอย่างอ่อนโยน ไม่ว่าจะน้ำเสียง แวดตา หรือการแสดงออก แตกต่างจากตอนพูดกับคนอื่นลิบลับ “เดี๋ยวพี่ให้พ่อพระเจมส์ไปส่งที่บ้าน จะ

ได้ออกจากตรงนี้แล้วยิงยาวเข้ากรุงเทพฯ เลย”

“ครับ”

“เอาบัตรเครดิตที่พี่ทำให้มาด้วยใช้ไหม”

“อยู่ในกระเป๋าดังค์”

“เอามารูดเติมน้ำมันได้เลย” เดชน์ลูบแก้มติดฉันทองแดง “คืนนี้พี่จะนั่งสมาธิทั้งคืน คงไม่ได้เปิดโทรศัพท์นะ”

“พี่เดชน์กินข้าวให้อิ่มก่อนแล้วค่อยนั่งยาวๆ นะ”

“รับทราบ”

จนถึงตอนนี้ริวยังนึกไม่ออกว่าเคยเจอติดฉันทองแดงที่ไหนมาก่อน หลายครั้งที่จ้องดวงหน้างดงามแล้วเหมือนหลุดเข้าไปในภวังค์แวบหนึ่ง ซึ่งคราวนี้ก็ถูกดึงออกมาอย่างรวดเร็วเพราะเพื่อน ๆ ตรงเข้ามากอดชนลูกเล็กน้อยเพราะไม่เคยแสดงออกว่ารักและเป็นห่วงกันด้วยวิธีนี้มาก่อน ส่วนใหญ่จะพิมพ์ผ่านข้อความกันมากกว่า

“โชคดีมีง” เจชอบตาแดงก่ำ

“มีอะไรก็โทร. มาหาพวกเราได้ตลอดเวลา แต่อย่าโทร. มาเยี่ยมเงินนะ ช่วงนี้ถูกใจจนเหมือนกัน” ภัทรบอกพลางสูดน้ำมูก

“เออ ภูไม่โทร. ไปเยี่ยมเงินมีงหรอก”

“ถึงกรุงเทพฯ แล้วบอกในรูปด้วย ถ้ามีอะไรที่มีงชนกลับมาไม่ได้ก็ทักไว้นั่นก่อน เดี่ยวพวกเราจะเข้าไปจัดการให้” ชุนตบท้ายริวด้วยความเป็นห่วง

“ขอบใจ”

ขณะกลุ่มเพื่อนใช้เวลารำลាក់กัน เดชน์เดินไปยืนหน้ารถคันที่จะขับไปกรุงเทพฯ คนที่ได้ชื่อว่าเป็นหมอธรรมยกมือประนมแล้วหลบตา ขยับปากบิกรรมคาถานานอดิใจหนึ่ง เสร็จแล้วก็ไปล่อไม้ใส่ตัวรถเบา ๆ พอลืมตาขึ้น หมอธรรมทรงดารา ก็พยักหน้าบอกน้องชาย

เห็นแบบนี้แล้วริวถึงกับสูดอากาศเข้าจนเต็มปอดแล้วถอนหายใจยาว

จังหวะที่ก้าวขึ้นไปนั่งบนอัลฟาร์ดคันหุ นอกจากรู้สึกว่าเป็นบุญตุนแล้ว ก็รู้สึกได้เลยว่าชีวิตหลังจากนี้กำลังจะเปลี่ยนไปตลอดกาล

เป็นอย่างไรหลายคนเคยเตือนไว้จริง ๆ

เมื่อคืนดิฉันก้าวเข้าสู่ช่วงวัยที่พระกับหมอทุกสำนักทักเหมือนกันตั้งแต่เด็ก ๆ ว่าเบญจเพสเป็นปีสุดท้ายที่จะมีชีวิตอยู่ ถึงพี่ชายจะบอกไม่ให้เชื่อคำพูดเหล่านั้นมากเท่าไรนัก แต่ตนก็อดคิดไม่ได้ว่าอาจจะเป็นเรื่องจริง

แม้ดิฉันจะเคยเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นมาตั้งแต่เด็ก แต่ก็ไม่มีครั้งไหนที่ชัดเจนเป็นรูปร่างจนชวนให้ผงะอย่างหวาดกลัวมาก่อน กระทั่งเหตุการณ์ที่ตาเห็นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ทำเอาขนหัวลุกไปหมดเหมือนถูกต้อนรับเข้าปีสุดท้ายของชีวิตด้วยของขวัญชิ้นใหญ่

เขามองเห็นนักรบโบราณปกป้องผู้ชายที่ซื้อธิดาจากลัมภเวสี ดวงจิตสุดท้ายของพวกเขาน่าจะอยู่ในน้ำ ทั้งหมดปรากฏตัวขึ้นพร้อมกันในสภาพผิวกายขาวซีด ดวงตาปูดโปน เสื้อผ้าขาดวิน เหมือนศพคนจมน้ำที่ลอยอืดขึ้นมา มีทุกช่วงวัยตั้งแต่เด็กน้อยไปยันคนแก่ อดนึกไม่ได้ว่าลัมภเวสีเหล่านั้นน่าจะเป็นคนที่จบชีวิตในแม่น้ำโขง และคงมีทั้งที่ตั้งใจกับไม่ตั้งใจ

“เออ...ขอโทษนะครับ”

เสียงคนข้างกายดึงดิฉันให้หลุดออกจากห้วงความคิด เขาเป็นนกรอบหน้าไปมองคนที่นั่งเบาะข้างกันอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะเปิดบทสนทนา

“ครับ?”

“เราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า” คำถามของธิดาตั้งแทรกเพลงลูกทุ่งของนักร้องชื่อดังที่ถูกเปิดคลอไว้ในรถ “อันนี้ถามจริง ๆ นะ ไม่ใช่มุกจิบ”

“น่าจะไม่เคยนะครับ” ดิฉันตอบเสียงเบาหวิว ก่อนจะเลื่อน

สายตาไปมองใบหน้าหล่อคมของอีกฝ่ายแวบหนึ่งแล้วเบนมองไปทาง
อื่นอย่างรวดเร็ว “อายุเท่าไรแล้วครับ จะได้เรียกถูก” พอจะรู้อยู่ว่าคน
ตรงหน้าแก่กว่าเพราะเป็นเพื่อนพระเจมส์ แต่ก็ต้องถามเป็นมารยาท
ก่อน

“ยี่สิบเจ็ดแล้ว ดิฉันล่ะ”

“เพ็งจะยี่สิบห้าวันนี้ครับ”

หมายความว่าวันนี้เป็นวันเกิดงั้นสิ

แทนที่จะได้เห็นแวตาสดใสเพราะเป็นวันสำคัญ ธิดากลับเห็น
ความเศร้าภายในลูกแก้วสีน้ำตาลคู่งามที่เลี่ยมมองไปทางอื่นราวกับ
ต้องการซ่อนความเสียใจไว้ ไหนจะเสียงแผ่วเบาเหมือนเสียงกระซิบ
ตอนตอบก่อนหน้านั้นอีก หรือเจ้าตัวจะเศร้าเพราะไม่ได้ฉลองวันเกิด
กับพี่ชาย แต่ต้องมานั่งอยู่บนรถคันนี้

“ไม่ได้อยู่เป่าเค้กเลย” ธิดากล่าวเสียงแผ่ว

“ไม่เป็นไรครับ” มือเรียวยกขึ้นเกาแก้มอย่างประหม่า

ท่าทางกระอักกระอ่วนของดิฉันทำให้ธิดาริบนึกหาเรื่องมาคุย
ต่อเพื่อไม่ให้บรรยากาศบนรถกลับไปตึงเครียดอีกครั้ง

กระทั่งคิดเรื่องหนึ่งออก...

“มีแต่คนบอกว่าชื่อพี่เหมือนผู้หญิง” ธิดาเกริ่นเข้าเรื่องใหม่

ซึ่งมันได้ผล ดิฉันหันมาเอียงคอมองแวบหนึ่ง กระพริบตาปริบ ๆ
แล้วพยักหน้าอย่างจริงจัง “ก็...ก็เหมือนจริง ๆ นะครับ ทำไม่ถึงได้ชื่อ
นี้มาใช้ละ มีเหตุผลไหม”

“พระตั้งให้ ชื่อเต็ม ๆ คือพร้อมธิดา เหมือนผู้หญิงกว่าเดิมอีก”
เจ้าของชื่อหัวเราะ “ธิดาแปลว่ากลางวัน คงเพราะเกิดตอนกลางวัน
ด้วยมั้ง ก็เลยได้ชื่อนี้มาใช้”

“ดิฉันไม่มีชื่อเล่นครับ ชื่อเล่นกับชื่อจริงเป็นชื่อเดียวกัน พยางค์
เดียว พี่เตชนี่ก็เหมือนกัน”

“เท่าดี”

“จริงเหรอ”

“อือ”

“มีแต่คนบอกว่าแปลก” ดิฉันยกมือเกาท้ายทอยอย่างเคอะเขิน

“แปลกตรงไหน เท่าจะตาย”

“พี่รีวทำงานอะไรครับ”

ตั้งแต่เกิดมาจนจะเข้าวัยเลขสาม รีวได้ยินคนเรียกว่าพี่มานับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่มีครั้งไหนกระซอกหัวใจจนเหมือนจะหลุดออกจากช่วงขนาดนี้มาก่อน เขาสรรหาคำมาบรรยายความรู้สึกไม่ได้ มันเจ็บเสียดในอกจนต้องย่นหัวคิ้วครู่หนึ่ง ไม่ใช่ความลึกลับโลด ตื่นเต้น หรือรู้สึกดีอะไรเพื่อเกื่อนั้น แต่กับบอกไม่ได้เช่นกันว่าทำไมในอกถึงปั่นป่วน

“พี่เป็นฟรีแลนซ์ครับ ทำงานเกี่ยวกับกราฟิก แล้วก็ตัดต่อวิดีโอให้พวกยูทูบเบอร์”

“รายได้ดีไหม”

“ก็พอจ่ายค่ายาแก้ออฟฟิศซินโดรมกับค่าหมอนวดได้อยู่ล่ะ”
รีวตอบติดตลกเพื่อเรียกรอยยิ้มจากอีกคน “แล้วตอนนี้ดิฉันทำงานอะไรอยู่ครับ”

“ดิฉันเคยเป็นพนักงานออฟฟิศในกรุงเทพฯ แต่ตอนนี้ไม่ได้ทำแล้ว พี่เทศน์อยากให้ย้ายมาอยู่อุบลฯ ด้วยกัน”

“อ้าว ทำไม--”

“น้องดิฉัน อ้ายขอแวะห้องน้ำแห้งได้ออ”

“แวะเลยพี่พริก”

บทสนทนาก่อนหน้าถูกขัดจังหวะด้วยคำพูดจากคนขับที่ดูเหมือนจะอยากเข้าห้องน้ำกะทันหัน อึดใจต่อมาอัลพาร์ดคันโตก็เลี้ยวเข้าไปจอดในปั้มน้ำมันแห่งหนึ่งบนถนนสายเลี้ยวเมืองอุบลฯ บรรยากาศร้อนอบอ้าวอย่างมากตอนดิฉันเปิดประตูและก้าวออกไปยืนกลางแดดในยามบ่ายแก่ เจ้าตัวยกมือขึ้นป้องกันแดดที่อาบลงมา

บนใบหน้าก่อนถาม

“พี่ริวเอาอะไรไหม เดี๋ยวดิฉันซื้อมาให้”

“ขอน้ำขวดเดียวก็พอครับ”

“โอเคครับ อยู่เฝ้ารถให้หน่อยนะ”

ครั้นประตูรถแบบออโต้เลื่อนปิดลง ริวถึงกับถอนหายใจยาว มองเพดานรถด้วยความรู้สึกหลากหลายที่ไหลวนลอยู่ในสมอง ก่อนเสียงเพลงลูกทุ่งฟังสบายจะชวนให้หลับตาและวาดภาพจินตนาการเล่นๆ ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ ชีวิตตอนย้ายไปอยู่อุบลฯ จะเป็นอย่างไร เขาคิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปต่างๆ นานาท่ามกลางความเงียบสงบ

กระทั่ง...

ติ๊ง!

เสียงทุบกระจกดังให้ไปสีกกตาหนาเปิดขึ้นด้วยความงุนงง ซึ่งภาพที่ริวเห็นต่อจากนั้นก็ทำเอานัยน์ตาคมเบิกกว้างอย่างตกใจ

ผิคนหนึ่งในสภาพเลือดโชกและเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งยื่นทุบกระจกหน้ารถราวกับต้องการจะเข้ามาข้างในให้ได้ สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความเคียดแค้นทั้งที่เฝ้ารู้จักกันมาก่อน ริวถึงกับนั่งตัวแข็งค้าง ถึงไม่ได้กลัวผีแต่ก็อดหวาดหวั่นไม่ได้เมื่อเห็นว่ารถเริ่มมีสัมภเวสีปรากฏตัวให้เห็นด้วยตาเนื้อยามกลางวันแสกๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

อะไรวะเนี่ย

สภาพอนาถจนอดชวนให้มองแล้วมวนท้องไปหมด บ้างก็มาครบสามสิบสองแต่อาบเลือดแดงฉาน บ้างก็แขนขาดขาขาด และที่ชวนขนลุกมากที่สุดคือบางตนไม่มีหัว

ริวหายใจถี่กระชั้น นั่งเหงื่อตกในรถทั้งที่แอร์เย็นเฉียบขณะมองรอบตัวเพื่อบอกตัวเองว่าควรทำอะไร ทว่าพอสายตาเบนไปเห็นคนขับรถที่ชื่อพริกวิ่งกลับมาที่รถ แสงเงาของรถสกอตอย่างที่เคยเปล่งออกมาจากกลางอกของเขาช่วยขับไล่ให้บรรดาผีที่มายืนมุงรถบรลให้หายวับไปกับตา

ปิง!

“เฮ้ย! ไม่เข้าห้องน้ำ!” ขึ้นมานั่งประจำตำแหน่งคนขับได้ พริกก็ถามเป็นสำเนียงกลางแต่คำอีสาน

“ไม่ครับ”

ธิดากวาดมองรอบตัวรถอีกครั้ง จนเห็นว่าติณณ์เดินกลับมาพร้อมถุงน้ำและขนม

“อันนี้ของพี่พริกครับ” มือเรียวยื่นถุงหนึ่งให้คนขับ ในนั้นคือเครื่องดื่มชูกำลัง น้ำดื่ม ลูกอม กับผ้าเย็น “อันนี้ของพี่ธิดา” ของอีกคนคือน้ำชาวดเดียวเพราะสั่งไปแค่นั้น “แต่ติณณ์ซื้อขนมมาเยอะอยู่ ถ้าหิวก็หยิบมาแคะกินรองท้องได้นะครับ”

“ครับ”

หมุนฝาเปิดได้ ธิดาก็กกรอกน้ำลงคอไปเกือบครึ่งขวดเพื่อดับความกระหาย

การตัดสินใจเรื่องสำคัญต่อชีวิตในเวลาเพียงสิบนาทียี่สิบวินาทีไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เพราะเป็นหนทางสุดท้าย ธิดาจึงจำใจยอมรับชะตากรรมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และนอกจากเรื่องนั้นแล้ว อีกอย่างที่รบกวนความคิดตั้งแต่ขึ้นรถคือกลิ่นดอกสลิลาสดจากคนที่นั่งมาด้วยกัน ถึงตอนนี้ก็ยังไม่กล้าถามตรงๆ ว่าเป็นกลิ่นของน้ำหอมหรืออะไรกันแน่

เพราะกลิ่นของติณณ์มีความหอมฉุนในแบบที่ช่วยกล่อมให้เขาสัมภาษณ์ปากแล้วเหล่านั่น และผล็อยหลับไปอย่างง่ายดาย...

“พี่ธิดา”

“...”

“พี่ธิดาครับ”

แสงสว่างของสปอตไลท์ที่ส่องผ่านเข้ามาในม่านตาทำให้ธิดารู้สึกตัวและลืมตาตื่น เขาสะบัดหน้าไปมาเพื่อไล่ความง่วงงุนออกจากตัว ก่อนจะกวาดตามองรอบกายแล้วพบว่ารถจอดอยู่ในปั้มน้ำมันสัก

แห่งที่คนเยอะมาก ๆ

“ตอนนี้ถึงสุรินทร์แล้วครับ ลงไปกินข้าวกัน”

ความอบอุ่นของช่วงกลางวันถูกส่งต่อมายังช่วงกลางคืน ริวสัมผัสได้ถึงไอร้อนที่ระอุขึ้นมาจากพื้นคอนกรีตยามเดินตามหลังติดผนังไปหาหม้อเย็นกินยังร้านอาหารที่อยู่ในปั๊ม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนแะจอตครั้งแรกทำให้เขามองรอบกายอย่างอยากรู้ว่าจะเจออีกไหม แต่ก็แปลกใจที่มองไม่เห็นอย่างอื่นนอกจากผู้คนที่สวมเสื้อผ้าลายดอกในวันสงกรานต์

“อยากกินอะไรครับ” ดิฉันหันไปถามคนที่เดินตามหลัง

“อะไรก็ได้ครับ”

“จั้น--”

“ระวังรถ!”

ร่างเพรียวถูกดึงจนเซปะทะกับแผงกั้นแครง อึดใจเดียวต่อจากนั้นรถคันหนึ่งที่บรรทุกวัยรุ่นมาเต็มกระบะท้ายก็เร่งเครื่องขับผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว ริวมองตามแล้วขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ แอบก่นด่าในใจว่าจะรีบไปมองเท่งที่ไหน ก่อนจะปรับเปลี่ยนสีหน้าเป็นประหลาดใจเมื่อได้กลิ่นดอกสลิवादึกจากคนที่ยืนอิงแอบแนบกาย

“อะ...ขอโทษครับ ดิฉันไม่ทันดู”

ริวปล่อยมือที่กำลังรอบท่อนแขนเล็กก่อนถาม “แล้วพี่พริกจะไปไหนแล้ว”

“พี่พริกไปนั่งกินข้าวมันไก่ตรงนั้นครับ”

เมื่อเดินหาร้านที่พอจะมีที่นั่งให้นั่งได้ ทั้งสองก็สั่งอาหาร รอไม่นานเส้นใหญ่เย็นตาโฟพิเศษสองซามก็มาเสิร์ฟ ความหิวทำให้พวกเขาเริ่มกินโดยไม่พูดไม่จา กระทั่งริวตัดสินใจทำลายความเงียบโดยการบอกเรื่องที่เจอให้ฟัง

“ตอนจอตแะปั๊มรอบแรก” เขาเกริ่น “พี่เห็น...เต็มไปหมดเลย” เว้นคำนั้นไว้ให้คนฟังเติมลงไปเอง

“จริงเหรอครับ” ดิฉันตาโต

“มาทุบรถเหมือนอยากจะทำให้เข้ามาให้ได้ แต่พอพีพริกมาก็หายไป
พีเห็นแสงอะไรสักอย่างเปล่งออกมาจากตรงอกของพีพริก อย่างกับ
เซเลอร์มูน” ริวไม่อยากทำให้เรื่องที่พูดฟังดูเคร่งเครียดจึงพยายาม
แทรกมุกตลกลงไป

“น่าจะเป็นตะกรุดที่พีเตชนทำให้แน่เลย” ดิฉันวางซ้อนกับ
ตะเกียบ รับผิดชอบร้อยเชือกมัดเส้นหนึ่งที่ทำคอยค่อออกมาให้ดู “อัน
นี้ครับ ดิฉันก็มีเหมือนกัน พีเตชนลงยันต์กับอักขระไล่ลมภูเวสีไว้ให้
ให้ถอดแค่เฉพาะตอนจะอาบน้ำ”

“โอ อยากได้ด้วยเลยอะ คำนูชาเท่าไร”

“คนอื่นไม่รู้ว่าจะต้องบูชาเท่าไร แต่ดิฉันได้มาฟรีครับ” คนน้อง
ยิ้มกว้างจนตาปิด ทำท่าเหมือนจะอวดหน่อยๆ ทำคนมองอดยิ้มตาม
ด้วยไม่ได้

ทั้งสองนั่งกินมื้อเย็นในเวลาสองทุ่มกว่า ๆ จนอิ่ม จากนั้นก็แยก
ย้ายไปทำธุระส่วนตัวให้เรียบร้อยเพื่อเตรียมตัวเดินทางอีกรอบ

หลังออกมาจากห้องน้ำ ดิฉันตรงไปซื้อขนมไทยที่ชอบอย่าง
ขนมชั้นกับขนม น้ำดอกไม้มากินล้างปาก ทว่าตอนเดินกลับไปที่รถ เขา
เห็นริวยืนหันหลังนิ่ง ๆ ไม่ไหวติงอยู่ข้างประตูจึงรีบสาวเท้าเข้าไปหา
ด้วยความตกใจ

“พีริว เป็นอะไร--”

คำสุดท้ายถูกกลืนลงคอ ดิฉันยืนใจกระตุกเมื่อเห็นว่าอีกคนหัน
มาพร้อมกับเค้กก้อนหนึ่งที่ดูก็รู้ว่าซื้อจากร้านสะดวกซื้อ อีกทั้งเทียน
ก็ไม่ใช่เทียนวันเกิด แต่เป็นเทียนไหว้พระสี่เหลียงเล่มเล็ก ๆ ที่ไม่รู้ว่าจะ
เจ้าตัวไปหยิบมาจากไหน หากแต่สิ่งที่สัมผัสได้ในกการกระทำคือความ
จริงใจอย่างเปี่ยมล้นจากชายที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่ถึงวัน คงรู้สึกผิดที่ทำให้
เขาไม่ได้อยู่กับพี่ชายในวันสำคัญ

“แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทูยู แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทูยู แฮปปี้เบิร์ทเดย์ แฮปปี้

เบิร์ตเดย์ แอปปีเบิร์ตเดย์ทู”

“...”

“ขอพรเร็ว”

ครั้งสุดท้ายที่ติณณ์ได้ฉลองวันเกิดคือตอนอายุสิบแปด หลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้ยื่นเพลงนี้อีกเลย การเป่าเค้กช่วยตอกย้ำความกลัวที่เกาะกุมอยู่ในจิตใจ มันหมายความว่าอายุขัยของเขาน้อยลงทุกที แต่ถ้าครั้งนี้ไม่เป่าเค้กที่คนตรงหน้าเตรียมให้ ริวคงเสียใจน่าดู

ติณณ์มองเค้กครู่หนึ่ง ก่อนจะยกมือสองข้างขึ้นประสานใต้คางหลับตาลงแล้วเริ่มกล่าวขอพรในใจ

‘หากสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะเห็นใจ ได้โปรดขอให้ติณณ์มีชีวิตรอดปลอดภัย และได้อยู่ดูแลพี่ๆ ไปนานๆ ด้วยเถอะ’

ครั้นเปลวไฟดับลง สิ่งหนึ่งก็ส่องสว่างขึ้นแทนที่ รอยยิ้มของริวทำให้ติณณ์มองเห็นอะไรสักอย่างในแววตาที่ชวนให้ใจกว้างอย่างบอกไม่ถูก คล้ายกับลูกแก้วสีน้ำตาลของอีกฝ่ายมีความรัก ความห่วงหาอาทร และความอ่อนโยน จนรู้สึกและสัมผัสได้ด้วยหัวใจ

“ขอให้พรที่ติณณ์ขอเป็นความจริงนะครับ”

“ขอบคุณครับ”

ทำยังไงดี เหมือนกำลังจะร้องให้ออกมาเลย